

ဝန်ခင်း

Read on the move

မြသန္တာ

သူ့ထက်ပိုက် ချစ်မယ့်သူ

(၁)

‘ဟာ’

ရုတ်တရက် လွင့်စင်သွားသောစာအုပ်များကြောင့် ‘ဟာ’ ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဖမ်း၍ မမိတော့ပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကြဲပြန့် သွားလေတော့ သည် ။

‘ပြဿနာပဲ’

အသံကြားရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူမပြောခြင်းမဟုတ်ပဲ သူမနံ ဘေးမှာ သူငယ်ချင်း မိန်းခလေးကသာ ပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။ သူမက တော့ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ပါးစပ်လေးဟကာ ငေးကြည့်နေလိုက်သ ည် ။ သူမအားဝင်မတိုက်မိသလိုလိုနှင့်မို့ ... တိုက်မိသူကပင် ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွား၏။ သူမကို တကယ်ဝင်တိုက်မိသလား ... ဒါမှ မဟုတ်တမင် လုပ်ကြံဇာတ်ကို ဖန်တီးရသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မကြည့်မိသဖြင့် သူမအဖော်ကို တိုက်မိသွားလား ...

စာအုပ်များကို သူနှင့်သူမ သူငယ်ချင်းက ကောက်ယူ နေကြသော်လည်း သူမကမလှုပ်ပေ။

‘ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး’

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးညည်းတွားလိုက်၏။ မကျေနပ်လည်း ဖြစ်မိသွားသ ည် ။

တကယ်ဆိုရင် ဝင်တိုက်မိကြတာပဲ ... သူမထံမှ ‘ဆောရီး’ ဟူသော စကားသံလေးတော့ ထွက်လာသင့်သည်။ ။

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ နော် ... ကျွန်တော်အရင်လိုသွားလို့ ပါဗျာ’

သူမကို တောင်းပန်လိုက်သော်လည်း သူမကမလှုပ် ... သူမ အဖော် သာ မကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် ...

‘ကဲပါ ... ရှင့်စာအုပ်တွေ စုံပြီလား ကြည့်ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... စုံပါပြီ’

သူ့ခြေဖနောင့်နားမှာ ကွယ်ထားသော တစ်ထွာခန့်ရှိသော ဖုန်းနံပါတ် စာအုပ်အစိမ်းလေးကိုတော့ သူတမင် ချန်ထားရစ်ကာ ပျာယိပျာယာ နှင့် ထွက်လာလိုက်၏။

‘ဟေး ...’

နောက်မှ ခေါ်သံကို တမင်ဥပေက္ခာပြုလိုက်၏။ စာအုပ်ကို တမင်ထားခဲ့တာပဲ ... ဘယ်ပြန်လှည့်လာလိမ့်မလဲ။

ထိုစာအုပ်ရှေ့က အဖုံးအံလေးထဲမှာ သက်ကိုဝင်း၏ ရုံးလိပ်စာကဒ်လေး ပါသွားသည်။ ။

တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များက လေးငါးခုသာ ရေးထားသည်။ ။ လိပ်စာသုံးလေးခုနှင့် ... အဖြစ်သာရှိသည်။ ။

ထိုစာအုပ်ထဲတွင် သက်ကိုဝင်း၏ လိပ်စာကဒ်ပါသွားဖို့ က အဓိကဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ... မှတ်မှတ်ရရ သူမအလာကို ထိုင်စောင့်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ထိုင်ဖတ်နေစဉ် ထိုစာအုပ်ထဲမှ စကားလေး တစ်ခု၊ ပညာရှိ အဆို

အမိန့်လေးတစ်ခုကိုနှစ်သက်၍ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ရေးထည့်လိုက်၏။

Where there is no trust there I was no love.

ယုံကြည်မှုမရှိသော နေရာ၌ မေတ္တာတရားဟူ၍ မရှိနိုင်။

‘သောက်ရှုံးပဲ ... ဘိုးတော်ဘုရား လေးဘက်သွားတဲ့ အရွယ်က ခေတ်စားနေတဲ့ မိတ်ဖွဲ့နည်းတစ်ခုပဲ’

‘ဒါမျိုး ဗီဒီယိုကားတွေထဲမှာ ခဏခဏတွေ့ဖူးတယ်’

အာကာက အော်ရယ်လိုက်သလို သက်ကိုဝင်း ကလည်း ပြုံးတုန့်တုန့်အမူအရာနှင့် ထောက်ခံလိုက်၏။

ရဲလင်းထွဋ်က အောင့်သက်သက်နှင့်ပြုံးသည်။ ။

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ ... ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား လုပ်ကြည့်လိုက်တာပေါ့’

‘မင်းစာအုပ်က သူတို့ မမြင်ဘဲ တခြားလူ မြင်သွားလား မသိဘူး’

သက်ကိုဝင်း၏ အားလျော့စကားကြောင့် ရဲလင်းထွဋ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ။

‘ခုမှ သုံးရက်ပဲရှိပါသေးတယ် ... သူ့အလုပ်များ နေလို့ သာ မပို့ဖြစ်တာ နေမှာ ပေါ့’

ဖြေသိမ့်စကား ဆိုလိုက်ရင်းက သူ့မျက်လုံးများက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ စာပေဗိမာန်အဆောက်အဦးကို ငေးကြည့်နေမိ လိုက်သည်။ ။

လေ့ကားအကွေ့မှာ တပ်ကပ်တပ်သပ်ဖွဲ့တည်ထားသော ရွှေလှေကားဟု အမည်ပေးထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူတို့ သုံးယောက် အမြဲထိုင်လေ့ရှိသည်။ ။

ထို့နောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စာပေဗိမာန်အဆောက်အဦး ကိုကြည့်ကာ လက်ဖက်ရည်အေးကို တစ်စိစိမိမိသောက်ရင်းက သူမကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

သက်ကိုဝင်း လုပ်နေသည့် ရှေ့နေရုံးနှင့် စာပေဗိမာန်က မျက်နှာချင်းဆိုင် စာပေဗိမာန်အဆောက်အဦးမှာ မှန်ပြုတင်း ပေါက်ရှည်ကြီးများ စွာရှိ၍ အုပ်ချုပ်မှုဌာန စာတည်းဌာနနှင့် စာကြည့်တိုက်များကို တွေ့နေရ၏။ ထိုမျှမက ဓာတ်လှေကား အတက်အဆင်း ရုံးသွားရုံးပြန်တို့ ကိုပါ လှမ်းတွေ့ ရသည်။ ။

ထိုထဲတွင် အုပ်ချုပ်မှုဌာနမှ ရုံးစာရေးမတစ်ဦးကို ရှေ့နေ ပေါက်စသက်ကိုဝင်းက သဘောကျနေသဖြင့် သူငယ်ချင်းများ နှင့် တိုင်ပင်ကာ နီးစပ်အောင် ကြံစည်ကြသည်။ ။

မူလတန်းမှ စ၍ ဘွဲ့ရသည် အထိ လက်တွဲ မဖြုတ်ခဲ့သော သက်ကိုဝင်း၏ သူငယ်ချင်း ရဲလင်းထွဋ်နှင့် အာကာတို့ ကတအံ့တဩနှင့် ဝမ်းသာအားရ ကူညီကြသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သက်ကိုဝင်းသည် ချစ်သူရည်းစားရှိဖို့ ဝေးစွာ မိန်းကလေးများကိုပင် စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် စေ့စေ့ကြည့်ဖူးသူပင် မဟုတ်ပေ။ စာများများ ဖတ်ပြီး ကုတ်ချောင်းချောင်းနှင့်အေးအေးနေတတ်သူပင်ဖြစ်သည် ၊ ယခု ... သူ၏ ရှေ့နေလုပ်ငန်းကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်၍ ဥပဒေစာအုပ်များ နှင့် မျက်နှာမခွာနိုင်အောင်ပင် အလုပ်ကိုကြိုးစားသူ စိတ်ဝင်စားသူပင်ဖြစ်လေသည်။

‘ဒီနေ့ရုံးမတက်ဘူးထင်တယ် ... နောက်ကျနေတယ် ခါတိုင်း ကိုးနာ ရီနှစ်ဆယ်ဆို ရောက်နေကျပဲ’

သက်ကိုဝင်းက နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် သူမအား အချိန် အတိအကျ ပင် စောင့်နေသူဖြစ်သည်။ သူမကလည်း အချိန် အတိအကျပင် လာတတ်၏။ ၉ နာရီ ၂၀ ကြားမှာ ပင်ရောက် လေ့ရှိသည်။ သူမအဖေ၏ ဌာန ဆိုင်ရာမာဇဒါဂျစ်ကား နံပါတ်ရော ဟွန်းသံကိုပါ ကျက်မိနေသူဖြစ်သည်။

‘လာမှာ ပေါ့၊ အလုပ်ကြီးရှိသေးတာပဲ’

‘အေးလေ အသက်က ငယ်သေးတာပဲ’

သူတို့ နှစ်ဦး စနေသည် ကိုပင် သက်ကိုဝင်းကပြုံးလျက်နှင့် ငြိမ်နေလိုက်၏။ ဘာမျှပြန်မပြော၊ ကားဟွန်းသံကြားရအောင် နားစွင့်ရင်း မျက်လုံးအစုံက ဓာတ်လှေကားအတက်အဆင်းတွေ လှေကားအတက်အဆင်းမှ ရုံးဝန်ထမ်းများကိုသာ ကြည့်နေသည်။

‘ဟော ... လာပြီ’

ရုတ်တရက် ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်ပြီး ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။

သက်ကိုဝင်း ရပ်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း ထရပ်လိုက်ကြသည်။

မာဇဒါဂျစ် အစိမ်းရောင်လေးထွက်သွားပြီး၊ သူမက လှေကားဆင့်လေးပေါ် ရောက်နေ၏။

စာပေဗိမာန်ယူနီဖောင်း ကျေးဥပြာရောင်ထမီနှင့် အင်္ကျီဖြူလေးမှာ သူမ၏ ဖြူဝင်းသော အသားရည် သွယ်လျသော ခန္ဓာနှင့် လိုက်ဖက်ညီလွန်းလှ၏။ တင်ပါးကျော်နေသောဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးလေးသာ ကျစ်

ထားသည်။ ။

‘သိပ် ကျက်သရေရှိတာပဲကွာ’

‘အမောကို ပြေသွားတာပဲ’

အာကာက မောလျလျလေး ရေရွတ်လိုက်သောအခါ ရဲလင်းထွဋ်က လည်း နောက်မှ လိုက်ပြောသဖြင့်သက်ကိုဝင်းမှာ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

ပထမထပ်မို့ ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်လေ့မရှိဘဲ၊ ခြေလျင် တက်ကာ ဝင်ပေါက်မှာ ရုံးတက် ရုံးဆင်း လက်မှတ်ထိုး လိုက်သည်။ ။

သူမ၏ လှုပ်ရှားပုံကို အသေးစိတ်လိုက်ကြည့်နေသော သက်ကိုဝင်း သည် သူမ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားမှ ပင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

အာကာနှင့် ရဲလင်းထွဋ်လည်း ထိုအခါမှ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ။

ထို့နောက်အေးစက်နေသော ရေနွေးကိုမော့ချလိုက်ရင်း။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့အလှက အေးချမ်းတယ်၊ သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်ရတာ ကန္တာရထဲက အိုအေစစ်ကလေးကို တွေ့လိုက် ရသလိုပဲ၊ ကိုယ်သူ့ကို သတိမထားမိပါဘူး၊ တစ်နေ့တော့ ကိုယ့်အမှုအတွက် ပြုတင်းပေါက်မှာ ရပ်စဉ်းစားနေတုန်း၊ မာဒေါဂျစ်က တီတီ ဟွန်းတီးတော့ ကိုယ်လည်း အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိတယ်၊ သူကလည်း ပြုတင်းပေါက်ကနေ မျက်နှာလေး ပြူကြည့်ပြီး ကားကိုငုံကြည့်တယ်၊ သူ့ကားမှန်း သေချာသွားတော့ မျက်နှာလေး ပြန်ပျောက်သွားပြီး၊ သူ့အောက်ကို ဆင်းလာတယ်’

နုတ်ဖျားမှ ကယောင်ကတန်း ရေရွတ်သကဲ့သို့ပင် ရေရွတ်နေပြီး သက်ကိုဝင်း၏ မျက်လုံးများမှာ ချစ်အရိပ်ကြောင့် တလဲ့လဲ့ တောက်ပနေ

သည်။

‘ကိုယ် သူ့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာ တဒင်္ဂလေးပဲကွာ၊ အမှတ်တမဲ့ပဲ ရင်ထဲမှာ တော့ ဒီကောင်မလေး လှသလား၊ ချောသလားကိုယ်မခွဲတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းတယ်လို့ တော့ မှတ်ချက်တစ်ခုခု ချလိုက်သလိုပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ညရောက်တော့ သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင် လာတယ်၊ ပြူတင်းပေါက်ကထွက်ပြီး ငုံ့ကြည့်ကာ တစ်ခါ အောက်ထပ် လှေကားပေါ်က ဆင်းပြီး သူ့အဖေကားပေါ်ကို ပြုံးရယ်ပြီး တက်သွားတာက တစ်ခါ၊ အဲဒီဟန်အမူအရာလေးကို မျက်လုံးထဲက ဘာလို့ မထွက်တာလဲ၊ နောက်နေ့ရုံးတက်ချိန်မှာ စောင့်ကြည့်မိတာရယ်၊ ရုံးဆင်းချိန်မှာ ဟွန်းသံကို နားစွင့်မိတာရယ်ကြောင့် ကိုယ် သူ့ကို သိပ်စွဲလမ်း နေမိပြီလို့ ယုံကြည်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက် ကြာကြာ စောင့်မကြည့်ဖူး၊ စိတ်မဝင်စားဖူးဘူးကွာ၊ ဒီတစ်ခါတော်တော် ခံစားနေရတယ်’

‘ဟာ ... ရောဂါက သိပ်ပြင်းနေပြီပဲအာကာ၊ တို့ မှ မကယ်ရင် ဒီကောင် သေရင်သေ၊ မသေရင်တော့ ရူးဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်’

‘အေးလေကွာ၊ မင်းကလဲ ရည်းစားတွေတော့ ထားတတ်တယ်၊ ဒီကောင့်ကိစ္စကူညီဖို့ တော့ မစွဲဘူး’

‘ဟ ... ဘယ်တူမလဲ ကိုယ့်ဖာသာ ပိုးဆိုရင် ရအောင်ပိုးမှာ ပေါ့၊ ဒါက သူငယ်ချင်းအတွက် ရင်းနှီးမှုကို ယူပေးရမှာ ဆိုတော့ခက်တာပဲ၊ ကဲမင်းပဲ လုပ်ကြည့်ပါဦး’

ရဲလင်းထွဋ်သည် ကျောင်းမှာ ကတည်းက မိန်းကလေး အတွဲများပြီး ရှုပ်တတ်ပွေတတ်သူ ဖြစ်၏။ အာကာကမူ ရဲလင်းထွဋ်လောက် ရှုပ်

သော်လည်း ချစ်သူနှစ်ယောက် ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ။

‘ဒါဖြင့် ကိုယ်ကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်လေ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်ပေါ့၊ ဆက်ကို အကူအညီတောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ သူက ကဗျာတွေ စာတွေ ရေးတော့ စာပေဗိမာန်နဲ့ ဆိုင်သလားလို့ ’

‘အေး ... ဟုတ်တယ် ဆိုင်ချင် ဆိုင်မှာ မေးကြည့်ပါလား’

အာကာ၏ ချစ်သူ ခင်ဆက်ခိုင်ကို ဦးတည် လာလေ၏။ အာကာက သက်ပြင်းချလျက် ...

‘အေးလေ ... မင်းရဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းက မဝီပြင်တော့ ငါကပဲ ကြိုးစားပေးရမှာ ပေါ့’

‘အဝီအပြင်လုပ်နော် မှန်ဝါးဝါးတော့ မလုပ်နဲ့ ’

‘အမယ် မင်းလိုမဟုတ်ပါဘူးကြည့်နော်’

အာကာက ခပ်ကြွားကြွားလေးပြောလိုက်၏။ ရဲလင်းထွဋ် ခေါင်းကို အသာရမ်းလိုက်မိသည်။ ။

‘သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး အာကာ သူဟာ တခြားမိန်းမလေးတွေလို မဟုတ်ဘူး သူ့ကိုဝင်တိုက်လို့ ရန်တွေ့တာတို့ ဒေါသထွက်တာတို့ မရှိဘူး၊ ငါတောင်းပန်တော့လဲ ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး သူ့မှာ ရင်ခုန်တာတို့ ရှက်စနိုးဖြစ်တာတို့ မရှိဘူး ထင်ပါတယ်’

‘ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး လူပဲ ချစ်စိတ်တော့ရှိမှာ ပေါ့ကွာ’

သက်ကိုဝင်းက ခါးခါးသီးသီးပြန်ငြင်းလိုက်၏။ သူ့ရင်မှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသော အချစ်စိတ်သည် မချစ်တတ်သူအပေါ်၌ ကျရောက်ပြီး မှန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားမှာ ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်မိ၏။

‘မင်းလိုပေါ့ကွာ ချစ်စိတ်မရှိခဲ့ဖူး၊ ရှိမယ့် ရှိလာတော့ အရူးအမူးနဲ့ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်သလိုပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်နော် တချိုးကြီးပဲ နေမထိထိုင်မသာနဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးလဲမသိဘူး ကျောက်တုံးကြီး မျိုချထားသလိုပါပဲ’

တုံးတိတိနှင့်ပြောချလိုက်သော သက်ကိုဝင်းစကားကြောင့် အာကာနှင့် ကဗျာဆန်ဆန် ပြောလိုက်တာများ ကြားရသူ နှလုံးသားကို အရည်ပျော်ပြီး ချစ်စိတ် ဝင်သွားနိုင်လောက်ပါပေတယ်’

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အာကာ မင်းရဲ့ တာဝန်ပဲနော်၊ မင်းရဲ့ ခင်ဆက်ခိုင်းကို ဆက်ဆက်ပြောပေးလိုက်ဦး’

‘ဘာဖြစ်လာတာလဲ အာကာ၊ ဖုန်းဆက်လဲ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး ကိုဝင်းဆီကိုပဲရောက်နေတာ အခုတွေ့ပြန်တော့လဲ ဘာပြဿနာဖြစ်လာပြီလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်တော့မလုပ်နဲ့ နော် ဆက်က ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး’

‘ဘာလဲဆက်ရ ဘာမှန်းမသိဘဲ စွတ်ဟောက်နေလို့ ဖြစ်မလား အကျိုးအကြောင်းမေးဦးမှ ပေါ့’

စာရေးဆရာ ပေါက်စမလေး ခင်ဆက်ခိုင်သည် မျက်မှန်လေးကိုပင့်တင်ပြီး မကျေမနပ်နှင့် စွေကြည့်လိုက်၏။

ဒီသူငယ်ချင်း ရဲသုံးဖော်လို့ အမည်ရသူထဲက တစ်ယောက်ကို ချစ်သူ

အဖြစ်ရွေးချယ်မိတာ မှားသွားလေလားဟု မကြာခဏ သံသယဖြစ်မိသည် ။

ချစ်သူထက် သူငယ်ချင်းကိုသာ ဦးစားပေးတတ်၏။ ယခုလည်း သူငယ်ချင်းသက်ကိုဝင်း ချစ်နေသော ကောင်မလေး အတွက် မိမိတစ်စုံတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုပြန်သည် ။

‘စာပေဗိမာန်ဆိုတော့ ဆက်စာရေးနေတဲ့ အလုပ်နဲ့ နီးစပ်တယ်လေ၊ ဆက် စာမူပို့လို့ ရချင်ရမှာ ’

‘ဘာမှ မဆိုဘူး ဆက် စာမူက မဂ္ဂဇင်းတွေပို့တာ စာပေဗိမာန်စာအုပ်တွေက သုတပဒေသာတို့ ရွှေသွေးတို့ ပဲရှိတာ ဆက် မရေးတတ်ပါဘူး၊’

‘နို့ ဆက်က စာရေးဆရာဆို’

စာအုပ်အကြောင်းကို ဘာမျှနားမလည်သော အာကာကို ကြည့်၍ ခင်ဆက်ခိုင် အလိုလိုစိတ်တို လာလေ၏။

‘ဆက်စာကိုခုတုံးလုပ်ပြီး သွားစရာမလိုပါဘူး အာကာတို့ သိချင်ရင် ဆက် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပေးမယ်။ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား၊’

‘ဟာ ... အဲဒီလိုက ကြောင်ပါတယ် မင်းသမီးမှ မဟုတ်တာ ဘာလို့ မိတ်ဆက်ရမှာ လဲ’

‘အဲဒီလိုတော့ နားလည်သားပဲ ဒီမှာ အာကာရဲ့ ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို တစ်ခေါက်လောက်လိုက်ကြည့်ပြီး ဆက် ပါတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေကို ဖတ်ကြည့်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကထွက်တဲ့ ရွှေသွေးနဲ့ သုတပဒေသာကို ဖတ်ကြည့် အဲဒါဆိုသဘောပေါက်ပြီပေါ့’

သူတို့ အလိုဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးနေသော အာကာကို ခင်ဆက်ခိုင် အတော်ကလေး မကျေနပ်ဖြစ်မိသည် ။

‘ကိုဝင်းလိုလူစားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သဲသဲမဲမဲ ချစ်နေတာဆိုတော့ တော်တော်အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီထဲမှာ ရှင်တို့ လဲ ပါတာပေါ့’

‘ပါတာပေါ့၊ သူလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်စောင့်တိုင်း ကိုယ်တို့ က လိုက်ထိုင်ပေးနေရတာလေ’

‘အို ... ရှုပ်ပါတယ် ရှင်တို့ မခွဲနိုင်ရင် မိန်းမ တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ယူလိုက်ကြပေါ့’

‘မင်းကလဲကွာ’

ပြောသာပြောရသည် နောက်ဆုံးကတော့ အာကာ အလိုကျ စာရေးပို့ရန် ရွှေသွေးနောက်ကျော ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ရေးလိုက်၏။

မကျေမနပ်နှင့်ချစ်သူအလိုဖြည့်ရန် စာပေဗိမာန်သို့ရောက်လာခဲ့သည် ၊ သို့ရာတွင် သူမနေသောဌာနက စာမူပို့ခြင်းနှင့် မဆိုင်ပေ။

‘ကျွန်မက အုပ်ချုပ်မှုဌာနကပါရှင်၊ စာမူပို့ချင်ရင် စာတည်းဌာနကို ပို့ပေးရပါတယ်’

‘ဒီလှေကားအတိုင်း တက်သွားပြီး စာကြည့်တိုက်အပေါ်ကပါ၊ ဘယ်ဘက်အခန်းပါ’

‘အော် ... ကျေးဇူးပါပဲနော်၊ ညီမက အုပ်ချုပ်မှုဌာနကဆို သီတာ့ကို သိလား’

ခင်ဆက်နိုင်က တမင် စကားစရှာကာ မိတ်ဖွဲ့လိုက်သည် ။ သူမက မျက်လုံးလေး မှေးကာ စဉ်းစားရင်းက ...

‘သီတာတင်က အရောင်းမှာ ရှိပါတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ အရောင်းက အောက်ထပ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မေးကြည့်ရင်ရပါတယ်’

ခင်ဆက်ခိုင် မေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားရင်းက သူမ၏ အခန်းထဲသို့ မဝင်ရသေးဘဲ မျက်လုံးများက လက်မှတ်ထိုးသည့်နေရာကို ဝေ့ဝဲကြည့်နေသည်။ ။

‘ညီမကို အစက မတွေ့မိဘူး အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးဘူး ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ လေးငါးလပဲ ရှိပါသေးတယ်’

‘ထားသစ္စာရေ စာအုပ်ပိတ်တော့မယ်၊ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ဦးလေ’

‘အော် ... ဟုတ်ကဲ့’

ကာယကံရှင်က စိတ်ရှည်သော်လည်း အပေါက်ဝမှ လက်မှတ်ထိုးရန် စာအုပ်ကိုင်ထားသူက စိတ်မရှည်စွာ လှမ်းအော်လိုက်၏။ ခင်ဆက်ခိုင် ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး ထိုစာအုပ်သမားဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ...

‘ဒီမယ် စာမူပြိုင်ပွဲပုံစံတွေ ဘယ်မှာ ဝယ်ရမှာ လဲဟင်’

စာအုပ်သမားက မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ခင်ဆက်ခိုင်က နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ပြုံးပြလိုက်သောအခါ ပါးချိုင့်လေး နှစ်ဘက်က ထိုသူအား မတ်တတ်ရပ်သွားစေသည်။ ။

‘ဟို ... ဟို စာမူပြိုင်ဖို့ ခေါ်တဲ့ အခါမှာ ရောင်းရပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့လောက် ခေါ်လဲ’

‘ဇွန် ဇူလိုင်လောက် ထင်ပါတယ်’

‘တစ်စုံ ဘယ်လောက် ပေးရလဲ’

‘တစ်ဆယ်ပါ’

‘ပြိုင်ပွဲဝင် စည်းကမ်းတွေပါ ပါတယ်ဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ် တစ်ခါတည်း ပါပါတယ်’

‘ဓာတ်ပုံရော ပေးရတယ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ သုံးပုံပါ’

‘အဲဒီပုံစံအဟောင်းလေး တစ်စုံလောက် ရမလား၊ ဖတ်ချင်လို့ ၊ ဒီမှာ ပဲ ထိုင်ဖတ်မှာ ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှာ ... ရှာပေးပါမယ်’

‘ကြိုရေးထားချင်လို့ နော်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ ’

လက်မှတ်စာအုပ်ကိုင်သူမှာ ပျာယာခတ်သွား၏။ ‘ခဏနော်’ ဆိုကာ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ကာ တိုးတိုး တိုးတိုးလုပ်ပြီး ဖိုင်တစ်ခု ကိုမချကာ ရှာဖွေနေစဉ် ခင်ဆက်ခိုင်က လက်မှ နာရီကို မြှောက်ကြည့် လိုက်၏။

ထားသစ္စာဟူသောအမျိုးသမီးက သူ့နေရာသူ သွားထိုင်နေလေပြီ။

ခင်ဆက်ခိုင် နာရီကို ကြည့်ကာ ...

‘ကျွန်မ သူ့ကို ဒီမှာ ရပ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်လို့ သွားတော့မယ်၊ လျှောက်လွှာခေါ်မှ ပဲ လာတော့မယ်လို့ ကျေးဇူးပဲနော်’

‘ဟုတ် ... ဟုတ် ... ကဲ့’

ကဲ ... မှတ်ထား၊ သူ့နေရာပဲဆိုပြီး ပါဝါပြုချင်တဲ့ သူတော့ မောကျန်ခဲ့ ရောပေါ့။

ခင်ဆက်ခိုင်က ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်ထွက်လာလိုက်ကာ ရွှေလှေကား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်လာလိုက်၏။

မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်နေကြသော ရဲသုံးဖော်ကို ကြည့်ကာ အားလုံး ကိုခြုံ၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

‘ကဲ ... နာမည်တစ်လုံးတော့ သိခဲ့ပြီ၊ မိန်းမသားချင်းမိတ်ဖွဲ့ရတာ သိပ်ကြောင်တဲ့ အလုပ်ပဲ၊ သူက မင်းသမီး ဆိုရင်တော့ ဟုတ်သေးရဲ့ ၊ ကဲ ... လေကုန်အာညောင်းနေပြီ၊ ဘယ်မှာ လဲ လက်ဖက်ရည်’

‘မှာ လိုက်ပါပြီ၊ ဆက်လာတာတွေ့တာနဲ့ မှာ ထားပါပြီ၊ ဟေ့ဒီနေ့ သောက်မှာ နော်၊ ဒါနဲ့ နာမည်ကဘယ်သူလဲ’

အာကာ ရေပက်မဝင်ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ကို လှမ်းအော်သတိပေးကာ နာမည်ကိုမေးလိုက်သဖြင့် ခင်ဆက်ခိုင်က မျက်စောင်းကြီးထိုးလိုက်ကာ ...

‘ကိုဝင်းမေးဖို့ လဲ ချန်ထားပါဦး၊ တစ်ခါတည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ’

သက်ကိုဝင်းက ပြုံးပြီးပြီးနှင့် မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေသည် ။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပေမယ့်ရှက်နေ၏။

‘ဒီကောင့်ပါးစပ်က မထွက်တတ်လို့ ဒီလောက်ဝိုင်းကူညီနေရတာ ပေါ့အဆက်ကြီးရာ’

‘လာပြန်ပြီ အဆက်ကြီး၊ ကိုထွဋ်နော်’

‘ကဲပါ အငြင်းပွားနေကြတာနဲ့ နာမည်ကိစ္စတောင် မေ့နေပြီ၊ ကဲ ပြောပါဦး ဒါက အဓိကပဲ’

အာကာကထပ်မေးလိုက်သဖြင့် ခင်ဆက်ခိုင်က မကျေမနပ်နှင့် ဘာ

မျှမပြောဘဲ ရောက်လာသော လက်ဖက်ရည်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ကောင်ကလေးက နို့စိမ်းဘူးကို လောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

‘ထည့်ပါဟဲ့ ငါကအဆိမ့်ကြိုက်တာ၊ ဪ ... ဟိုဘက်ဆိုင်က ခေါက်ဆွဲသုပ်ကြက်သားနဲ့ နော် တစ်ပွဲမှာ ပေးဦး၊ ပြီးတော့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုပ်လုပ်ပေးဦး၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို အရင်နော်’

မျှော်လင့်လျက်ရှိနေသော ထိုသုံးယောက်ကို အရေးမစိုက်ဘဲ အစားကိစ္စကိုသာ စီစဉ်နေ၏။

‘ကိုဝင်းက ကပ်စေးနဲ့နေလို့ မရဘူးကြည့်ထား၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အသုပ်တို့ မုန့်ဟင်းခါးတို့ သိပ်ကြိုက်တတ်တာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ဘာကြိုက်တတ်သလဲဆိုတာကို အရင်သိထားဖို့ လိုတယ်နော် အာကာတို့ ဆိုရင် ကြည့်ပါလား၊ အရင် သမီးရည်းစား မဖြစ်ခင်ကတော့ ဆက်အကြိုက် ဆက်အကြိုက်နဲ့ ရှေ့တန်းတင်ပြီး မှာ မှာ ထားတာ၊ အခုတော့ ဘာမှ ကိုမမှာ ထားတော့ဘူး’

‘ဆက်ကလဲကွယ် ဆက်စားနေကျဆိုင်မှ မဟုတ်တာ၊ ဆက်က ဒီဆိုငံကဆို လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီပဲသောက်တတ်တာ’

‘မနက်အစောကြီးတည်းကခေါ်လာပြီး ဘာမှ မကျွေးသေးဘဲ အကြိုတော်လုပ်ခိုင်းနေတာ၊ ဟိုကလာတော့ နောက်က လိုက်တက်ပြီးမိတ်ဖွဲ့ရသေးတာ၊ ဒီလောက်အောက်တဲ့ အလုပ်ကို ကိုဝင်း မျက်နှာကြောင့်ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ဝေးပါသေး’

‘ဆက်ကြီးကလည်း ကွာ စာရေးဆရာမပဲ၊ သဘောထားကြီးမှ ပေါ့’

‘ဟင် ... ကိုထွဋ်ရဲ့ တင်မာလွင့်ကိုခိုင်း သိလား ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး’

‘အဲဒါကြောင့် ဆက်ကြီးကို အားကိုးတာပေါ့ဟာ၊ ကဲ နာမည်ကဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အထင်ကတော့ သူ့နာမည်က ဆန်းဆန်းပြားပြား ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ ရိုးစင်းနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ် ... ကိုထွဋ်ပြောတာ မှန်တယ်၊ သူ့နာမည်က လူနဲ့ လိုက်တယ် သိလား၊ ထားသစ္စာတဲ့ ’

‘ထားသစ္စာ’

သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူရေရွတ်မိလိုက်သည် ၊ ခင်ဆက်ခိုင်၏ မျက်စောင်းက အာကွအပေါ် စူးခနဲ ရောက်သွားလေ၏။

‘ကြက်တူရွေးကတော်တော် ဘေးကဟာတွေက ပိုကဲပိုသဲနေတယ်၊ တင်မာလွင့်ကိုတော့ ပြောပြလိုက်ဦးမှ ပဲ’

‘ပြောစမ်းပါ၊ လွင့်က ဆက်ကြီးလို နာမတိုဘူး၊ သဘောထားကြီးတယ်နော်’

‘ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဒီကိစ္စဆိုတာ ဘယ်မိန်းကလေးကမှ သဘောထား မကြီးကြပါဘူးနော်’

‘မင်းတို့ မိန်းမတွေ အဲဒါကြောင့်ခက်တာပေါ့၊ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းတွေပဲ ရိုင်းပင်းကူညီသင့်တာပေါ့၊ တို့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေဆိုကြည့် ဘယ်လောက်စည်းလုံးသလဲ’

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာ’

ခင်ဆက်ခိုင်သည် ချစ်သူကိုသာ သဝန်တိုစကားနှင့် ရန်တွေ့သော်လည်း သက်ကိုဝင်းနှင့် ရဲလင်းထွဋ်ကိုမူ အားနာသဖြင့် ဘာမျှဆက်မပြောပေ၊ မကျေမနပ်နှင့် အစားကိုပဲ ဖိစားပစ်၏။

‘ပေါင်မုန့်မီးကင် နှစ်ပွဲ’

(၂)

‘ဒါဆို ကိုထွဋ်စာအုပ်ပဲ ဆုံးသွားတာပေါ့’

တင်မာလွင်က ပြုံးလျက်ပြောလိုက်သဖြင့် ရဲလင်းထွဋ်မှာ စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ဝမ်းသာသွား၏။ ခင်ဆက်ခိုင်ကဲ့သို့ သဝန်တိုစကား မပြောဘဲ သဘောထားကြီးစွာ နားလည်တတ်သူ ဖြစ်သည် ဟု ယူဆလိုက်၏။

‘အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ကောက်ရသွားရင် သက်ကိုဝင်းဆီ လာ ပေးမှာ ပဲ’

‘ကိုကို သက်ကိုဝင်းလို့ ထင်မှာ ပေါ့၊ ကို့လိပ်စာတွေဘာတော့ မပါဘူး လား’

‘ဟင့်အင်း မပါဘူး၊ ကိုယ်ကလဲ သက်ကိုဝင်းဆီကိုသွားရအောင် လိပ်စာကို တမင်ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ သူတို့ မတွေ့လို့ ထင်တယ်၊ အရေးထဲ ကားလိုင်စင်လဲဖို့ ရိုက်ထားတဲ့ ငါးပုံကျသွားလားမသိဘူး ပြန်ရိုက်ပြီး နောက်ကျကြေး ဒဏ်ငွေ ဆောင်လိုက်ရသေးတယ်၊ အိုက်တင်လွန်ပြီး စာအုပ်တွေ လွှတ်ချလိုက်တာ များ သွားတယ်’

‘ဟင်း ... ကိုယ်တို့ က အဲဒီလိုလိုက်လုပ်ပေးမှ ပဲ ကိုဝင်းကစွဲတော့မှာ ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ စွဲ နိုင်မယ်မထင်ဘူး’

‘ဟော ... ကိုကိုထွဋ်ပါလား၊ အတော်ပဲ ကင်မရာကောင်းကောင်း ရှိ လားဟင်’

‘ရှိတာပေါ့ ဘာလို့ လဲ’

‘သွင့်ကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးပါလား၊ ဘွဲ့ယူခါနီးပြီ’

‘အေး ... ဟုတ်တယ် လွင်ပြောမလို့ ၊ မေ့သွားတယ်’

‘မမလွင်ကတော့ ကိုထွဋ်မျက်နှာမြင်ရင် အားလုံးကိုမေ့သွားတာပဲ’

တင်မာလွင်၏ ညီမ ခင်မာသွင်ရောက်လာကာ တောင်းဆိုမှုလေး ပြုလိုက်သဖြင့် ရဲလင်းထွဋ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

တင်မာလွင်နှင့် ရဲလင်းထွဋ်အား နှစ်ဘက်မိဘ သဘောတူထားပြီး မကြာမီ လက်ထပ်ကြတော့မည်ဖြစ်သည် ၊ တင်မာလွင်က စတိုးဆိုင်ဖွင့်ကာ စီးပွားရေးလုံးပမ်းနေသဖြင့် အချိန်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည် ။

‘မဟုတ်ပါဘူး သွင်ရယ်၊ ဒီမှာ ကိုဝင်းအကြောင်း ပြောပြနေလို့ ပါ၊ မဟိုတစ်ခါ မလွင်တို့ နဲ့ ဘားလမ်းထိပ်မှာ တွေ့လို့ သွင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ သူ့အမှုအကြောင်းချည်းပဲ ပြောပြီး လစ်ပြေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်းပြောနေတာလေ’

‘ဘာလဲ တိုက်ပုံအနက်ကြီးနဲ့ တည်တည်ခန့်ခန့်ညှိချောကြီးလား’

‘အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလူကြီးက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မပိုးဖူးဘူးတဲ့ လေ၊ အခု ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်ကြိုက်နေလို့ ပြောလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုထွဋ်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကိုပဲ အပူကပ်နေတာ၊ ကိုထွဋ်လဲ ကောင်မလေးကိုဝင်တိုက်ပြီး ကိုဝင်းလိပ်စာစာအုပ် ချထားပေးတာတောင် ပြန်မလာလို့ စိတ်အိုက်နေကြတယ်’

‘ဒါများ ၊ သွင်တို့ လက်ကိုလွှဲ လိုက်လေ၊ သွင်ဘွဲ့ကိစ္စပြီးရင် အတင်းဝင်ရောပေးမယ်၊ အဲဒီတော့သာ သွင့်ကို မမေ့နဲ့ နော် သိလား’

‘အားကိုးပါတယ် သွင်ရယ်၊ ကိုယ်တို့ ကလဲ ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ်သာ ပိုးတတ်တာ။ သူငယ်ချင်းအတွက် ပိုးပေးရတာ မလွယ်လွန်းလို့ ပါ၊ တကယ့်ကို အစွမ်းအစမရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ပါ’

သက်ကိုဝင်းနှင့်ထားသစ္စာကိစ္စကို သူတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သာ အလေးထားပြီး အကြံအစဉ်အတိုင်းတော်လည်း တင်မာလွင်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ခင်ဆက်ခိုင်ကဲ့သို့ပင် သဝန်တို့ခြင်း၊ ငြူစူခြင်းပင် မရှိခဲ့ သူမ၏ စတိုးဆိုင်လောက်ပင် စိတ်မဝင်စားပေ။

ဖွင့်ကာစမို့ လူဝင်များ အောင် ကုန်ဈေးနှုန်းများကိုလျော့ချထားပြီး အရောင်းလခနှင့် ဆိုင်လခ အမြတ်အစွန်းများကို အီကိုသမားပီပီ ပြန်၍ တွက်ချက်နေရ၏။ ကက်ကူလေတာ တစ်ခုနှင့် အလုပ်များ နေ၏။

တင်မာလွင်နှင့် ရဲလင်းထွဋ်သည် ကျောင်းပြီးမှ မိဘချင်း ရင်းနှီးမှုဖြင့် လူငယ်ချင်း တွယ်ငြိသွားကြသည် မှာ တစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေးပေ၊ ရဲလင်းထွဋ်၏ ပဉ္စမမြောက် ချစ်သူပင်ဖြစ်ပြီး မိဘခြင်းလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့်နှုတ်ဂတိပေးထားကြသည် ။ ခင်ဆက်ခိုင်နှင့်အာကာတို့ က သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သဖြင့် အကြောင်းသိများ ပင် ဖြစ်၏။ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သည် မှာလည်း သုံးနှစ်ကျော် ခဲ့လေပြီ။ မကြာမီ လက်ထပ်ကြတော့ပေမည်။

‘ကဲ ... ကိုယ်သွားမယ်လွင်၊ သွင်တို့ ဘွဲ့ယူခါနီးရင် ကိုယ့်ကို သတိပေးလိုက်နော်၊ ကိုယ် ဖလင်လေးဘာလေး ဝယ်ထားရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွဋ် နီးရင်ပြောပါမယ်’

မတော်သေးသည့် ခယ်မလောင်းအတွက် ဓာတ်ပုံကိစ္စကို အစအဆုံး ကူညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ထားသစ္စာကိစ္စကို သူပြောသလို လွယ်မလွယ် စမ်းသပ်ရပေဦးမည်။

‘ဟူး ... မလွယ်ပါလား ကိုဝင်းရာ’

‘ချောင်းကြည့်ပြီးပြ’ ဟူသောအဆင့်ပင်မရောက်သေးသော သက်ကိုဝင်းအတွက် သူတို့ နှစ်ယောက် အကြံအစီအစဉ်အတိုင်းနဲ့။

ထားသစ္စာက သက်ကိုဝင်းကို သတိမထားမိသည် လား တမင်မသိဟန်ဆောင်သည် လား မသိပေ၊ ညနေတိုင်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ရှေ့နေရုံးခန်းမှာ ပြတင်းပေါက်တည့်တည့် ရပ်ကြည့်နေသော တိုက်ပုံအနက်နှင့် သက်ကိုဝင်းကို သူတွေ့ပေလိမ့်မည်။ သူသာမက အုပ်ချုပ်မှုဌာနက ဝန်ထမ်းများ လည်း သတိထားမိပေလိမ့်မည်၊ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုကြည့်မှန်း မသိ၍ သာ သို့လော ဤလောကနှင့် နေကြပေလိမ့်မည်။

ဟန်ဆောင်မှုမရှိသော သက်ကိုဝင်းက အဝေးကြည့်ပါဝါမျက်မှန်နှင့် ပြူးနေအောင် ကြည့်တတ်သည် ။ ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ရုံးဆင်းချိန်ထက် အနည်းငယ်နောက်ကျပြီး ဆင်းတတ်သော ထားသစ္စာနှင့်အတူ ထားသစ္စာကို လာကြိုမည့် ကားကို ဝိုင်းမျှော်ပေးတတ်၏။

ပြ တ င်းပေါက် မှာ စကားတပြောပြောနှင့် သုံးယောက်သား စောင့်နေကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အားကစား ဦးစီးဌာန၌ နည်းပြပြုလုပ်နေသော ရဲလင်းထွဋ်က တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်ခန့် တိုင်ကွန်ဒိုနည်းပြသင်တန်းသို့ သွားရသည် ။ အာကာကမူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်နေသဖြင့် ညနေပိုင်း၌ အစဉ်အမြဲ အားလပ်လျက် သက်ကိုဝင်း၏ အဖော် ဖြစ်နေသည် ။ မနက်ပိုင်း၌ မူ တစ်ခါတစ်ရံ ပျောက်ကွယ်တတ်

၏။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကား ဘားလမ်း၌ တီဗွီ ဒက် ရေခဲသေတ္တာ ပန်
ကာ လေအေးစက်များကို ရောင်းချသည့်ဆိုင် ဖွင့်ထားသဖြင့် သူ့ဆိုင်ကို
တစ်နေ့သုံးခါလောက်သွားသည် ။ တစ်ခါသွားလျှင် နာရီဝက်တစ်နာရီ
သာသွားထိုင်၏။

‘ဦးသက်ကိုဝင်း ဖုန်းတဲ့ ’

ညနေ ထားသစ္စာ ကားလာအကြိုကို ရပ်စောင့်နေသော သူတို့ သုံး
ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်နားမှာ မှီလျက် မေးထောက်လျက်ရပ်နေစ
ဉ် ရုတ်တရက် သူ့ရုံးမှ အော်သံကြောင့် သက်ကိုဝင်း ထွက်သွားသည် ၊ ရဲ
လင်းထွဋ်နှင့် အာကာသာ ပြတင်းပေါက်နား ကျန်ခဲ့၏။

‘ကိုထွဋ်ရေ ... တင်မာလွင်တဲ့ ’

‘ဟာကွာ ... ဒီအထိတောင် ဖုန်းကလိုက်လာတာပဲ’

ရဲလင်းထွဋ် နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးညည်းလျက် သက်ကိုဝင်းနှင့် နေရာ
ချင်းလဲလိုက်သည် ၊ သူ့မျက်လုံးများက လမ်းမဘက်သို့ တစ်ချက် ငုံ့ကြ
ည့်လိုက်သေးသည် ။

ထို့နောက် မခွာချင့်ခွာချင်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခွာ လာပြီး တယ်လီဖု
န်းထံ လှမ်းလာလိုက်၏။

‘ကိုဌာနကို ဖုန်းဆက်တာ မရှိတည်းက ဒီမှာ ပဲထင်ပြီး ဆက်လိုက်
တာ’

‘သိပ်အရေးကြီးလို့ လား လွင်’

ထိုသို့မေးပြီးမှ သူ နောင်တရသွား၏။ လွင်နှင့်သူက ချစ်သူများ
ဖြစ်ပြီး မကြာမီ လက်ထပ်ရမည့် ဇနီးလောင်းဖြစ်ကြောင်း မေ့သွားခြင်း
ပင် ဖြစ်၏။

‘ကိုအတွက် အရေးမကြီးပေမယ့် လွင့် အတွက်တော့ အရေးကြီး ကောင်း ကြီးလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်လား လွင့် ကိစ္စဟာ တို့ ကိစ္စပါပဲလေ၊ ကဲပြော’

ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပြောလိုက်သဖြင့် စိတ်ဆိုးခြင်းကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိ သော တင်မာလွင် အနည်းငယ်စိတ်ဆိုးသွားကြောင်း အေးစက်မာကျော သော လေသံများက သိသာလွန်းလှသည် ။ ထို့ကြောင့် လေပြည်လေးန င့် ပြန်ချော့လိုက်၏။

မျက်လုံးများက သူငယ်ချင်းထံ၊ လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ထားသစ္စာရော က်ပြီလား။

‘သွင်တို့ ဒီသောကြာမှာ ဘွဲ့ရီဟာဇယ်လုပ်လိမ့်မယ်၊ ကိုဖလင်လိပ်ဝ ယ်ပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း ... နီးရင် ကပ်ပြောမယ်ဆိုလို့ ၊ အင်း ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူး အင်း ကြားထဲမှာ တစ်ရက်တောင် ကျန်သေးတာပဲ၊ ဝယ်မယ်လေ ဘယ်နှစ်နာ ရီလဲ’

‘ရှစ်နာရီအရောက် လွင့်အိမ်လာခဲ့လေ’

‘ရှစ်နာရီ’

သူ့ရင်ထဲ မတင်မကျလေး ဖြစ်သွား၏။ သည် ရုံးကို ကိုးနာရီနှစ်ဆ ယ် မီပါမလားဟု ။

‘ဟုတ်တယ်လေ ကိုးနာရီခွဲဝင်ရမှာ ’

‘အာ ... ကိုက ကိုးနာရီမခွဲခင်သွားရမှာ ’

‘ဘာကိစ္စလဲ၊ အဲဒီကို လာဖို့ လား’

တင်မာလွင်၏ လေသံမာကြောင့် သူ၏ အမှတ်မထင်စကားအတွက်
ဒုတိယအကြိမ် နောင်တရမိသွားသည်။ ။

‘မဟုတ်ပါဘူး တခြားကိစ္စပါ။ ဖျက်လိုက်ရင် ရပါတယ်၊ မနက်ပိုင်းပဲ
မဟုတ်လား၊ ကိုလာခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပဲနော်’

‘နေဦး တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဘွဲ့ယူမယ်၊ ဖလင်လိပ်ကနှစ်လိပ် ဝယ်ထား
နော်၊ ကို့ကို စကားပြောရတာ နောက်က ကျားလိုက်နေသလိုပဲ’

‘အာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူများ ရုံးဆိုတော့ အားနာလို့ ပါကွာ’

သူ့စကားမဆုံးမီ တင်မာလွင်က ဖုန်းချသွားလေပြီ၊ သူက ပခုံးနှစ်ဖ
က်ကိုတွန့်လိုက်၏။

‘အင်း ကိုဝင်းနဲ့ ထားသစ္စာဟာ သိပ်ဒုက္ခပေးပါလား၊ သူတို့ လည်း မြ
န်မြန် အဆင်ပြေမှ ပဲ’

ပြုတင်းပေါက်နား ပြန်ရောက် လာလေ၏။

သက်ကိုဝင်းနှင့် အာကုမ္ပဏီလုံးများက လမ်းမပေါ် မရှိကတည်းက
ထားသစ္စာ လာသွားပြီမှန်း မမေးပဲနှင့်သိလိုက်သည်။ ။ သူ့မျက်လုံးများက
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုံးခန်းကို ဝဲကနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ထားသစ္စာကို မ
တွေ့ရတော့ပေ။

သက်ပြင်းငွေငွေလေး ချလိုက်မိ၏။

‘ကဲ ... ကိုထွဋ်ရေ သွားကြစို့ ... ဆက်ခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့
ပြေးလုပ်လိုက်ဦးမယ် ... တော်ကြာ စိတ်ကောက် နေဦးမယ်’

အာကာက သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ ဆင်းလာ၏။ သက်ကိုဝင်းက အလုပ်
စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ သူတစ်နေ့တာ တာဝန်ကို စတင်လှုပ်ရှားနေ၏။

ရဲလင်းထွဋ် ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာလျက် ...

‘အခုတလော ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာလျက် ...

‘အခုတလော ဆက်က ကျီကကျောင်နဲ့ ကွာ ... ကိုဝင်းရုံးခန်းကို လာတာပဲ အပြစ်ရှာနေတာ မိန်းမတွေများ ... သဝန်တိုစရာမရှိ ကိုယ့်သူ ငယ်ချင်း ကြိုက်နေတဲ့ သူနဲ့ တောင် သဝန်တိုတယ်’

ခင်ဆက်ခိုင်က ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသမားမို့ သဝန်တိုစိတ်ကို သိနိုင် သော်လည်း တင်မာလွင်ကမူ ဘာမျှမပြောသေးဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပုံရ၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏ လေသံထဲမှ မကျေမနပ်သံကိုတော့ ရဲလင်းထွဋ် အလိုလိုရိပ်မိနေ၏။

‘မိန်းမတွေက ဒီလိုပဲ သဝန်တိုတတ်ကြတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်မှာ ပဲ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မှန်နေတော့ ခံရခက်တယ်။ သူတို့ က နားလည်မပေးကြဘူး၊ တကယ်ဆို ... ကိုဝင်းနေရာမှာ မင်းဖြစ်ဖြစ် ငါဖြစ်ဖြစ် ရှိနေရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဝိုင်းကူပေးကြမှာ ပဲလေ’

‘ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကိုဝင်းက အကူအညီ ပေးဖို့ မလိုပါဘူးကွာ ... ရည်းစားမထားဘူးတဲ့ ကိုဝင်းမို့ အကူအညီ ပေးနေရတာပဲ ... ဒါကို ဆက်ကြီးတို့ လွင်တို့ ကနားမလည်ကြတာ ခက်တာပဲ’

သူတို့ နှစ်ယောက် ကားနား ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် ရဲလင်းထွဋ် အံ့သြသွား၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တင်မာလွင်၏ ညီမ၊ ခင်မာသွင်နှင့် ထားသစ္စာတို့ နှစ်ဦး လက်တွဲကာ စာပေဗိမာန် အဆောက်အဦး လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာသည် ကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်သောကြောင့်ပင် ...

‘နေဦးကွ’

အာကာက ကားတံခါးဖွင့်နေစဉ် ရဲလင်းထွဋ်၏ ပျာယိပျာယာ အမူ
အရာကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ သွားရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

ထားသစ္စာနှင့် ခင်မာသွင်တို့ နှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့
အားသင့်ကာ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်၍ သူလည်း လိုက်လာ၏။

‘မမလွင် ဖုန်းဆက်တယ် မှတ်လား’

‘အင်း ... အခုပဲဆက်တာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ရုံးခန်းကပြန် ညည်းကို
မြင်လို့ လာတာ ... ဘယ်လဲ’

‘ပန်းသွားမှာ မယ် ... ဝတ်စုံသွားငှားမယ်လေ’

‘ဘာနဲ့ သွားမှာ လဲ’

‘သူ့အဖေကားကလည်း မအားဘူး၊ သွင်တို့ ကားကလည်း သုံးမရ
ဘူးဆိုတော့ ဝတ်စုံငှားတာကခြေလျှင် ... ပန်းသွားမှာ တာက တက်စီ
ပေါ့’

‘ဒါဆိုလာ ... ဟိုမှာ အာကာလည်း ပါတယ်’

အာကာအနားရောက်နေသည် ကိုမမြင် ... ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ
ကျသွားသည် မို့ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်၏။ ခင်မာသွင်လည်း ဝမ်းသာ
သွားသည် ။

‘ကိုထွဋ်အားလား’

‘အားပါတယ် ... အလှပြင်ဆိုင်သွားတောင်ရတယ် ... ဘွတ်ကင်လု
ပ်ထားပြီးပြီလား’

‘အို ... ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုထွဋ်ပြောမှ သတိရတယ် ... အင်္ကျီအပ် ထား
တာလည်း ဝင်ရွေးမယ် ... ဖိနပ်မှာ ထားတာလည်း ဝင်ယူမယ် ... လက်

ကိုင်အိတ်မှာ တဲ့ ဆီလဲ ဝင်မယ်၊ နောက်မှ မညီးရဘူးနော်’

‘ရတယ် ... နှစ်နာရီအထိရတယ် ... အဲဒီမှာ ကိုယ့်သင်တန်းချိန် ... အာကာရော ...’

‘ကိုယ်ကသွားလဲဖြစ်တယ် ... မသွားလဲဖြစ်တယ်လေ ...’

ခင်မာသွင်က တက်ကြွနေသလောက် ထားသစ္စာက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ...

‘အားနာစရာကြီး သွင်ရယ်’

‘အို ... ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး ဒါ ကိုယ့်ခဲအိုလောင်းကွ။ စောစောက ကိုယ့်ပြောတဲ့ သူလေ၊ ကိုယ်တို့ ကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးမှာ သူပေါ့၊ အစ်မတစ်ယောက်လုံး ပေးထားရမှာ ပဲ၊ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ခစ်ခစ် ကိုရဲလင်းထွဋ်တဲ့ သူက ကိုအာကာ’

ရဲလင်းထွဋ်နှင့်အာကာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြ၏။ ထားသစ္စာမျက်လုံးလေးဝိုင်းနေသည် ။ အဆင်ပြေချင်တော့လည်း ဘာမှ မပင်ပန်းလိုက်ရပေ။

ခင်မာသွင်၏ သွက်လက်သော အမူအရာကြောင့် ထားသစ္စာနှင့် ရင်းနှီးသွားလေပြီ။

‘ကျွန်မအတွက် အအေးမမှာ ပါနဲ့ ၊ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးရင် ကော်ဖီပူပူ ပဲ သောက်တတ်ပါတယ်၊ ကော်ဖီမလွယ်ရင် ရေနွေးကြမ်းရရင် ပြီးရော’

‘သစ္စာက ကျောင်းတက်နေတုန်းကလဲ မူကြိုကလေးတွေလိုပဲ၊ စရိတ်ငြိမ်း အိမ်က ကော်ဖီဘူး မုန့်ဘူးကအစ ထည့်လာတယ်လေ’

‘ကျွန်မမိဘတွေကငယ်ငယ်ထဲက အကျင့်လုပ်ထားလို့ အပြင်အစား

အစာ စားလို့ မရဘူး၊ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလောက်ပဲ စားလို့ ရတယ်’

အာကာနှင့် ရဲလင်းထွဋ်သည် ထားသစ္စာ၏ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သောဟန်၊ ရိုးသားပွင့်လင်းသောအမူအရာကိုကြည့်၍ သူတို့ သူငယ်ချင်း သက်ကိုဝင်းအား ချက်ချင်း ပြေးခေါ်ချင် စိတ်ပေါက်သွားသည်။ ။

သက်ကိုဝင်းက အမြင်နှင့်ပင် ထားသစ္စာအား နှစ်သက်စွဲလမ်း နေသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် စကားပြောမိလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

‘မလွင်က အစကတော့ မအားဘူးလေး၊ ဘာလေးနဲ့ အခုမှ ကိုထွဋ်ကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ’

ခင်မာသွင်က အသံလေး တစာစာနှင့် ဘွဲ့ဝတ်စုံကြီး တကားကားဖြင့် တက်ကြွနေသည်။ ။

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ ဘွဲ့ယူလို့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ရရင် မိသားစု စုံစုံလင်လင်နဲ့ ဖြစ်စေချင်လို့ ပါ’

ရီဟာဇယ်နေ့က တင်မာလွင်မပါပေ၊ ဘွဲ့ယူသည့်နေ့မှ သာ တင်မာလွင်က ဆိုင်းမဆင့် ဗုံးမဆင့် လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဆိုင်အလုပ်များကိုပင် ပစ်ထားကာ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သူကဲ့သို့ပင် ရဲလင်းထွဋ်နှင့် အဖော်အဖြစ်ဖြင့် သက်ကိုဝင်း ပါ လာလေ၏။ ဤသည် မှာ လည်း တင်မာလွင်၏ အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်၏။

‘တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်သွားတာပေါ့ ကိုရယ်၊ ကိုဝင်း ကြိုက်နေ တဲ့ ကောင်မလေးဟာ ထားသစ္စာဆိုရင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးရင်း ကိုဝင်းကို ပါ ခေါ်လာခဲ့ပေါ့၊ လွင်တို့ ညီအစ်မက နဲနဲတွန်းပေးလိုက်ကြတာပေါ့’

‘လွင်က သိပ်အကြံကောင်းထွက်တာပဲ’

သူက တင်မာလွင်ကို ဖွင့်ဟချီးကျူးမိ၏။ အမှန်တကယ်ပင် တင်မာ လွင်တို့ ညီအစ်မက သက်ကိုဝင်းအတွက် များစွာကူညီခဲ့၏။

‘ထားသစ္စာရေ မလွင်တို့ နဲ့ တော့ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်တယ် တို့ ရဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ရှေ့နေကြီး ဦးသက်ကိုဝင်းတဲ့ ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုဝင်းလို့ ပဲခေါ်တယ်၊ ထားသစ္စာတို့ ရုံးရှေ့က ရှေ့နေရုံးမှာ ဆိုတော့ နီးနီးနားနား ရှိတာပေါ့’

ရဲလင်းထွဋ်ပင် မိတ်ဆက် ပေးစရာမလိုပဲ တင်မာလွင်က မိတ်ဆက် ပေးပြီး သူငယ်ချင်းများ ၊ လူငယ်များ အုပ်စုအနေနှင့် တင်မာလွင်တို့ ညီ အစ်မက သက်ကိုဝင်းကိုခေါ်ကာ ထားသစ္စာနှင့် တခြားသူငယ်ချင်း နှစ် ယောက်တို့ နှင့်အတူ သုံးလေးပုံခန့် တွဲရိုက်ခဲ့သည် ။

သက်ကိုဝင်းက ပြုံးပြုံးကြီး ကျေနပ်နေ၏။ ရဲလင်းထွဋ်ကလည်း ကျေနပ်စွာဖြင့် ရိုက်ပေးနေသည် ။ ထို့နောက် ရဲလင်းထွဋ်နှင့် တင်မာလွင်တို့ ညီအစ်မတွဲ၍ ဓာတ်ပုံကို သက်ကိုဝင်းက ရိုက်ပေးလိုက်သည် ။

ထိုနေ့က အပျော်ဆုံး လူတစ်ယောက်မှာ သက်ကိုဝင်းပင် ဖြစ်ပေသ ည် ။

သို့ရာတွင် ထားသစ္စာတို့ ၏ မိဘမောင်နှမ အခြေအနေ ကိုကြည့်၍ သက်ကိုဝင်း စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွား၏။

အစ်ကိုမောင်တွေ သုံးယောက်ကြားမှ တစ်ဦးတည်းသော မိန်းက

လေးဖြစ်၍ အလိုလိုက်ကာ ဝိုင်းချစ်ကြသည်။ ။

ညီမဘွဲ့ယူသည် ကို အိမ်ထောင်ခွဲအစ်ကိုကြီးက အလုပ်ဖျက်ကာ လိုက်လာ၏။ ကျန်အစ်ကိုနှင့် မောင်ကလည်း နှမအလိုကျလိုက်ကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် မိသားစုဝိုင်းဖွဲ့လျက် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၏။ လှချင်တိုင်း လှနေသော ညီမလေးအား တယုတယနှင့် ဝိုင်း၍ ချစ်ကြသည် အလိုလိုက်ကြသည်။ ။

စိန်ရောင်ရွှေရောင် ပတ္တမြားအရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပနေသော သမီးအား ငုံထားမတတ် ချစ်ကြသော မိဘများ ၏ ချမ်းသာမှုဂုဏ်ကြီးမြင့်မှုအရှိန်များက သာမန် ကျေးလက်မှ လာကာ ရုန်းကန်နေရသော သက်ကိုဝင်းကို အားငယ်စေသည်။ ။

သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ရှိသည့်အနက် သက်ကိုဝင်း၏ မိဘများက လယ်သမားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ကျေးရွာအလျှောက် ပြည့်စုံသော်လည်း မောင်နှမများ သောကြောင့် သူဌေးသားများကဲ့သို့ မသုံးစွဲနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလျက် အဆောင်မှာ နေပြီး အလုပ် လုပ်နေသူပင်ဖြစ်သည်။ ။

ရဲလင်းထွဋ်နှင့် အာကာတို့ မိဘများက ချမ်းသာပြည့်စုံ၍ သက်ကိုဝင်းအား ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့သော်လည်း သက်ကိုဝင်းက လက်မခံခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သက်ကိုဝင်း၏ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်များကို လိုက်စစ်ဆေးပြီး လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်စွက်ပေးနေကြ၏။ အစားအသောက်ကအစ ဖြစ်သလိုစားတတ်သော သက်ကိုဝင်းအတွက် ထမင်းပေါင်းအိုးတစ်လုံးဝယ်ထားပေးကာ အကြော်အလှော်များ လည်း ထားပေးပြီး အပြင်မှ ကြုံလျှင် ကြုံသလို ဟင်းလျာများ ဝယ်ကာသုံးယောက်သား ဝိုင်း၍ စားသောက်ကြ၏။

သက်ကိုဝင်းကို နှစ်ယောက်စလုံးကဝိုင်းညှာတတ်ကြသည် ။ သက်ကိုဝင်း ဤကဲ့သို့ အားငယ်ရိပ်လွှမ်းနေသည် ကို ရိပ်မိသော ရဲလင်းထွဋ်က သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ သက်ကိုဝင်းစိတ်ချမ်းသာမှုရစေရန်အတွက် အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည် ။

‘ကိုဝင်း ... ဟိုဘက်ဝိုင်းကိုသွားပြီး ဒီအအေးဘူးတွေသွားပို့လိုက်ပါဦး’

‘ဘယ်ဝိုင်းလဲ’

‘အော် ... ထားသစ္စာတို့ ဆီပေါ့ ကိုဝင်းကလဲ’

တင်မာလွင်ကလည်း အကွက်ချပေးသည် ။ ကိုကာကိုလာ အအေးဘူးများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း ရေငတ်ပြေသောက်ရန် အတွက် ကပ်လိုက်သယ်လာခြင်းဖြစ်၍ ထားသစ္စာတို့ ဘက်သို့ အအေးဘူးလေးလုံးပို့ခိုင်းလိုက်၏။

သက်ကိုဝင်းက ဝမ်းသာအားရနှင့် သွားပို့ပေးသည် ။ ထိုအခါ ထားသစ္စာက အားနာပါးနာနှင့်ယူရင်း ...

‘အို ... ရပါတယ် ကျွန်မတို့ ဆီမှာ လဲပါပါတယ်’

‘မလွင်က ပို့ခိုင်းလို့ ပါ’

‘ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် လာပို့ရသလား အားနာလိုက်တာ’

ထားသစ္စာက ယခုမှ သိကျွမ်းသော ရှေ့နေပေါက်စကို အားနာဟန်ဖြင့်ပြောလိုက်သောအခါ ထားသစ္စာ၏ မိခင်က မျက်လုံးစွေကြည့်ကာ ...

‘ခင်မာသွင်က လာပို့ခိုင်းတာပဲကွယ် ယူထားလိုက်ပေါ့၊ ဟေ့ ... သူငယ် မင်းပဲလက်စနဲ့ ဒီမှာ ကိတ်မုန့်တွေ ပါတာကို သူတို့ ကိုခွဲပို့ပေးချင်တယ်၊ ယူသွားလိုက်ပါဦးကွယ့်’

‘အို ... မေမေကလဲ အားနာစရာကြီး မောင်လေးကို ခိုင်းတာပေါ့’

‘ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အပန်းမကြီးပါဘူး’

သက်ကိုဝင်းက ပျာပျာသလဲနှင့် ထားသစ္စာအမေ လှမ်းပေးနေသော မုန့်ဘူးကိုသွားယူလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက်အလွန် ပျော်ရွှင်သော မျက်နှာနှင့် ထားသစ္စာအား ပြုံးရယ်ပြလိုက်ပြီး တင်မာလွင်တို့ အုပ်စုရှိရာသို့ ထွက်လာလိုက်၏။

ရဲလင်းထွဋ်ကမူ ထားသစ္စာနှင့် သူ့မိခင်၏ အခြေအချ စကားကို မကြားလိုက်ပဲ ထားသစ္စာလက်ထဲမှ မုန့်ဘူးကို လှမ်းယူလာသော သက်ကိုဝင်း၏ အောင်မြင်မှုကို ကြည့်ကာ ဆီးကြိုလိုက်ရင်း ...

‘မင်းကို မုန့်ကျွေးတာလား ... သိပ်ပြေလည်နေတာပေါ့ကွာ’

‘မဟုတ်ဘူး မလွင်တို့ ကို ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်တာ’

သက်ကိုဝင်းသည် ထားသစ္စာရှေ့မှာ မို့ ပူထူပြီး သူမ အမေ၏ စကားအသွားအလာကို သတိမထားမိလိုက်ပေ။ ယခု ရဲလင်းထွဋ်နားရောက်မှ မျက်နှာထားနှင့် လေသံကိုပြန် စဉ်းစားကြည့်မိပြီး အားငယ်သွား၏။

‘မင်းနဲ့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား’

‘အေးပါကွာ’

သူငယ်ချင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုး၍ အီလည်လည်နှင့် ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ မတင်မကျလေးဖြစ်သွား၏။ ထားသစ္စာကို ချစ်မိတာ မှားသွားလား။

‘သမီးက ဒီရုံးကအလုပ်ကို လုပ်ချင်လွန်းလှချည်ရဲ့ ဆိုလို့ မေမေတို့က ပေးလုပ်တာသမီး၊ သမီးအတွေ့အကြုံရအောင် အိမ်မှာ ပျင်းရိမနေရအောင်လို့ လုပ်တာ မဟုတ်ကဟုတ်က ရုံးစာရေးတို့ ရုံးဝန်ထမ်းတို့ လခစားသမား ယောက်ျားလေးတွေကို လုံဝ မစဉ်းစားရဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဝေးဝေးရှောင်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် အလုပ်ထွက်ရမယ်ကြားလား’

‘အခု သမီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ကြိုသတိပေးထားတာပါ’

ဘွဲ့ယူပြီးအပြန်တွင် ထားသစ္စာ၏ မိခင်က တင်မာလွင်နှင့် ခင်မာသွင်တို့ ညီအစ်မကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည် ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် တင်မာလွင်နှင့် ခင်မာသွင်တို့ က သက်ကိုဝင်းဟူသော ရှေ့နေ နံချာချာ အူတူတူ အမူအရာရှိသူနှင့် အောင်သွယ်ပေးနေသည် ကို တွေ့နေရသည် ။

‘တင်မာလွင်တို့ ခင်မာသွင်တို့ ညီအစ်မကိုကြည့်၊ ဘယ်လောက် လည်သလဲ ကိုရဲလင်းထွဋ်ဆိုတဲ့ ကင်မရာကိုင်တဲ့ ဓာတ်ပုံ ဆရာကိုဦးစားပေးလိုက်တာ အဲဒီကောင်လေးစီးတဲ့ ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်က နောက်ဆုံးပေါ် လေးငါးသိန်းလောက်တန်တာ စိန်လက်စွပ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီးပဲ၊ အဲဒီလိုကောင်ကိုတော့ ကိုထွဋ်၊

ကိုထွင်နဲ့ ပြာနေတာပဲ’

‘အဲဒါ မလွင်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာလေ၊ အာကာက နည်းပြပဲ မေမေရဲ့ ’

‘နည်းပြဖြစ်ဖြစ်၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်ဖြစ် သူတို့ မိဘမျိုးရိုးက ချမ်းသာတဲ့ အဆင့်မြင့်မြင့်ကလာတဲ့ သူပဲဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ ဟိုရှေ့နေလို လူမျိုးများ သူတို့ လား ရွေးမှာ ၊ ဟင်း ... ဝေးသေးတယ်၊ အဲဒါကို သမီးက သူတို့ မရွေးတဲ့ အစွန့်ပစ်ခံရှေ့နေကို ရွေးချယ်ရင်တော့ အမေ့မျက်နှာကိုသာ လှီးသွားတော့ကွယ်’

‘မေမေကလဲ ဘာတွေ လာပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ ဒီနေ့ တွေ့တာကို ဒီနေ့ပဲ ဝေဖန်ပြီး သမီးကို ချိုးနှိမ်သံသယဖြစ်နေတာပဲ’

ထားသစ္စာက ငိုမဲ့မဲ့လေး ပြောလိုက်သောအခါ မိခင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

‘မေမေက အဖြစ်ကို ပြောပြတာပါကွယ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကို ရွှေဘုံ ရွှေနန်းမှာ ပဲ ထားထားချင်တာ၊ အဦးအဖျားပဲ ခံစားစေချင်တယ်၊ သူများ မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ရွေးကျကို မယူစေချင်ဘူး၊ နောက် အဲဒီရှေ့နေနဲ့ ဝေးဝေးရှောင်နေရမယ်’

ထားသစ္စာ ဘာမျှ မပြောတော့ပေ၊ ဝေးဝေးရှောင်၍ မရအောင်ပင် မိမိတို့ ရုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရုံးခန်းကဖြစ်ကြောင်း မိခင်သိလျှင် အလုပ်ထုတ်ပစ်မည်စိုး၍ အသိမပေးဝန်တော့ပေ။

သက်ကိုဝင်း ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ကြည့်နေတာကို မိမိတို့ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး အသိပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုကြည့်မှန်းမသိ ဖြစ်သောကြောင့် အပျိုမိန်းကလေးများက ဟိုလိုလို သည် လိုလိုနှင့် မထိတထိ စနောက်နေကြသည် ကို ကြားမိသည် ။ မိမိကတော့ ဖာသီဖာသာ

နေနေလိုက်သဖြင့် သက်ကိုဝင်းကို သတိမထားမိသော်လည်း မစူးစမ်းမိပေ။

ယခု သက်ကိုဝင်း၏ အကြည့်များ နှင့် နောက်ကျမှ ရုံးဆင်းတတ်သော မိမိအား စောင့်ကြည့်ခြင်းသည် မိမိကိုသာစောင့်ကြည့်နေမှန်း သိလိုက်ရတော့သည်။ ။

‘မဖြစ်သေးပါဘူး ကိုရှေ့နေရယ်၊ ကျွန်မကမှ ရှင့်ကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ ပြီးတော့ မေမေကလဲ မကြိုက်ရဖူးတဲ့ လေ’

ထားသစ္စာ ကဲ့သို့ မိဘညီအကို မောင်နှမများ နှင့် အိမ်မှာ အလိုလိုက်ခံပြီး ပျော်ရွှင်နေသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖို့ ရင်ခုန်စရာအချစ်ရေးကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပေ။ မိမိ မိဘနှင့်အစ်ကိုများ လောက် မေတ္တာမပေးနိုင်ဟု ယူဆထားမိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း နည်းရုံမက ချစ်သူရည်းစားပင်မရှိဘဲ ကျောင်းပြီးသည် အထိ အစ်ကိုများ ၏ အပို့အကြိုအောက်တွင် နေခဲ့သည်။ ။ ယခုတော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် အိမ်ထောင် ကျသွားပြီး မောင်သာ ကျန်တော့သည်။ ။

မောင်ငယ်ကလည်း အိမ်ကပ်သည် မရှိပေ။ သူငယ်ချင်းများ နှင့်သာ အချိန်ကုန်တတ်သည်။ ။

ထိုအခါမှ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို သတိထားမိလိုက်တော့သည်။ ။

ရုံးပတ်ဝန်းကျင်၌ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ အပြင် သက်ကိုဝင်း၊ ရဲလင်းထွဋ်နှင့် အာကာဟူသော မိတ်ဆွေသစ်များ ပင် တိုး လာလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုမိတ်ဆွေသစ်များကို မိခင်က လက်မခံပေ။ ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်သော မိခင်သည် ဝန်ထမ်းဖြစ်သော မိမိတို့ သားအဖအား မ

ကျေမနပ်နှင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ ။

ထားသစ္စာ၏ နှလုံးသားမှာ အိပ်ရာမှ နိုးထလာချိန်၌ မိခင်၏ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းအောက်တွင် ပြန်လည်၍ ငဲ့လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

သက်ကိုဝင်းသည် လည်း ထားသစ္စာ၏ စိတ်ကူးထဲသို့ ဝင်ရောက်မလာတော့ပေ။

(၃)

အားငယ်မှုဖြင့် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေသော သက်ကိုဝင်းအား ရဲလင်းထွဋ်
နှင့် အာကာတို့ က မကျေမနပ်နှင့် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။

‘မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဖူးလား’

အာကာက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ လေသံနှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း သက်
ကိုဝင်းက ငြိမ်သက်တွေဝေနေ၏။

‘ထားသစွာက မင်းကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ စကားပြောနေပြီပဲ မဟု
တ်လားကွာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေရဲ့ အကြည့်တွေက ငါ့ရင်ကို
ခွဲမယ့်အကြည့်တွေကွ၊ မဖြစ်ပါဘူးသူငယ်ချင်းတို့ ရာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ခင်
နောက်ဆုတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ တော်ပြီ ဝေးဝေးကပဲ
ရှောင်နေတော့မယ်၊ မြင်နေရလေ ဝေဒနာ တိုးလေပါပဲ’

‘မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကအလုပ်လက်မဲ့ ကလေးကချေမှ မဟုတ်တာ
ကွ ပညာတတ်ဘွဲ့ရ ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲ’

‘သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက အဲဒါတွေနဲ့ မလုံလောက်ဘူး၊ မိဘဂုဏ်၊ ရွှေ
ဂုဏ် ငွေဂုဏ် တိုက်ဂုဏ် ကားဂုဏ်တို့ လဲ ပါတယ်လေ’

‘ဒါတွေဟာ ဖြစ်လာရမှာ ပေါ့ကွာ’

ရဲလင်းထွဋ်သည် သက်ကိုဝင်းနှင့် အာကာတို့ ပြောနေသည် ကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

အာကာက စိတ်မြန်လက်မြန်သမားမို့ ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် ပြောနေသော်လည်း သက်ကိုဝင်း၏ အယူအဆကို ရဲလင်းထွဋ် လက်ခံမိသည် ။

သူအိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ထားသော တင်မာလွင် သည် လည်း ထိုနည်းတူပင်၊ သူ့အား ဘွဲ့ရမရ အရင်ကြည့်ပြီး မိဘဂုဏ်နှင့် အိမ်အခြေအနေကို ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် သူ၏ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်ကို စုံစမ်းကြည့်၏။

သူ့အလုပ်က တိုင်ကွမ်ဒို နည်းပြမို့ ပြင်ပမှာ သင်တန်းသား သုံးလေးဆယ်ခန့်လည်း ဖွင့်ထားသည် ။ သင်တန်းသားတစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံး သုံးထောင်ရသည် ။ ဌာနမှာ လုပ်သည် ကား နာမည်သာရှိသည် ။ အချိန်ပိုင်းနှင့် သူ့သင်တန်းချိန် ရှိနေလျှင် ပြီးသည့်ကိစ္စမို့ ပြင်ပအချိန်များမှာ သူ့အတွက်အချိန်များ သာ ဖြစ်၏။

တစ်ပတ်မှာ စနေ တနင်္ဂနွေ သင်တန်းနှစ်ရက်အပြင် တစ်ပတ် သုံးရက် သင်တန်းကလည်း နှစ်ခုရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လစာပုံမှန်ဝင်ငွေ ငါးသောင်းအထက်မို့ သူ့အား မိန်းကလေးများက စိတ်ဝင်စားကြသည် ။ တင်မာလွင်၏ အချစ်ကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့် ရခဲ့၏။

အာကာနှင့်ခင်ဆက်ခိုင်ကမူ ကျောင်းနေဘက် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိပြီး ရင်းနှီးရာမှာ ချစ်သူဖြစ်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ယခုခေတ် မိန်းကလေးများ နှင့် မိဘများက အိမ်ထောင်ရေးကို အကွက်ချကာ စီးပွားတွက်တွက်ကြသည် ။ ဈေးကွက် တစ်ခုအနေနှင့် ကစားကြသည် ။

ထို့ကြောင့် ထားသစ္စာသည် လည်း ဘွဲ့ရ ပညာတတ်မို့ အတွက် တွက်ကောင်း တွက်လိမ့်မည်။ သူမ၏ မိခင်က ပို၍ တွက်တတ်ပေလိမ့်မည် ။

သက်ကိုဝင်းက သာမန်ရှေ့နေလေး၊ အမှုပေါ်မှာ ငှားမည့်သူရှိမှ အာပေါက်အောင် ရှေ့နေလိုက်မှ လမ်းစရိတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖိုးနှင့် အမြီးနှုတ် ခေါင်းနှုတ် နှုတ်မှ ထောင်ဂဏန်းသာ ရသည် ။ ဒါတောင် အမှုက ရှိဦးမှ

‘အင်း ...’

‘ဘာလဲကွအင်းဆိုတာ၊ မင်းကဘာတွေစဉ်းစားနေလို့ လဲ’

အာကာက သက်ကိုဝင်းအား အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပြီး ဟိန်းဟောကံနေရာမှ ရဲလင်းထွဋ်၏ အူကြောင်ကြောင် အမှုအရာကြောင့် စိတ်တိုတိုနှင့် ဟောက်လိုက်ပြန်သည် ။

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အနေအထားတွေကို ချိန်ထိုးကြည့် နေတာပါ’

‘ဘာမှ ချိန်ထိုးစရာမလိုဘူး၊ တင်မာလွင်တို့ ညီအမနဲ့ ဒီလောက်တောင် ခင်နေတာပဲ ဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းတာဝန်ဖြစ်သွားပြီကွ၊ သက်ကိုဝင်းရဲ့ နှလုံးရောဂါကို မင်းတာဝန် ယူရမယ် ...’

‘မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သာ ရှိပါစေတော့ကွာ’

‘ဘာတွေများ ခူးတိုက်ဆွေးနွေးနေကြတာလဲ ရဲသုံးဖော်’

‘ဟော’

အသံမပေးဘဲ ရုတ်တရက် ဝင်လာသော တင်မာလွင်ကြောင့် ဝမ်းအ

သာဆုံးလူမှာ အာကာသာဖြစ်ပေသည်။ သူက ပျာပျာသလဲ ဆီးကြို၍

‘လာ မလွင် အတော်ပဲ၊ ကိုဝင်းရဲ့ နှလုံးရောဂါ အခြေအနေ ဂယော ကံဂယက်တွေဖြစ်လို့ ဒေါက်တာကိုခေါ်ပြီး ကုမလို့၊’

‘ဟုတ်လား ... အခြေအနေဆိုးလား’

တင်မာလွင်က လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ ရဲလင်းထွဋ်က ပြုံး၍ သာ နေလိုက်၏။ အာကာက တင်မာလွင် လက်ထဲမှ အထုပ်များကို ဆီးယူလိုက်သည်။ ။

အာကာနှင့် ရဲလင်းထွဋ်တို့ နှစ်ဦးစပ်ဝယ်ထားသော တိုက်ခန်းတွင် သက်ကိုဝင်းပါခေါ်ထားပြီး သုံးယောက်သားဖြစ်သလို ချက်ပြုတ်စားသကဲ့သို့ အပြင်ထွက်စားကြသဖြင့် တင်မာလွင်ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဆက်ခိုင်ဖြစ်ဖြစ် လာလျှင် စားစရာ တစ်ခုခု ပါစမြဲပင် ဖြစ်၏။

ဆိုးတာပေါ့မလွင်ရယ် ... မလွင်မှ မကူညီရင် သေဖွယ်ရာ ရှိတာမို့ ကူညီပါဦး’

‘အလိုလေး ... ကျွန်မက ကူညီရမယ် အော် ... သိပြီ သိပြီ။ ထားသစွာရဲ့ ကိစ္စမှုတ်လား ... အဆင်ပြေပါတယ်၊ ထားသစွာကတောင် ပြောနေသေးတယ်။ သူ့ရုံးကိုလာလည်နိုင်ပါတယ်လို့ လေ’

‘ဟင် ... ပြောလို့ လား’

သက်ကိုဝင်းနှုတ်ဖျားမှ အံ့အားသင့်သံ ထွက်ပေါ် လာလေ၏။ တင်မာလွင်က မင်သေသေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

‘ကိုဝင်းကိုတော့ ပြောမလား၊ လွင့်ကို ပြောတာပေါ့၊ လွင်က ကိုဝင်း ဆီလာရင်း ထားသစွာဆီကို ဝင်မယ်ပြောတော့ လာပါ ကိုဝင်းကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့ ... ကဲဘယ်လောက် အဆင်ပြေလိုက်သလဲ’

စောစောက စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် ငိုနေသော သက်ကိုဝင်းမှာ တင်
မာလွင်၏ စကားကြောင့် မျက်နှာလေးဝင်းလက်သွား၏။

‘ကဲ ... မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုနေမှ ပဲ ကိုဝင်းရာ ဘာလို
သေးလဲ ... ထားသစ္စာက အဓိကပဲ မှုတ်လား’

အာကာလဲ ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသော်လည်း ရဲလင်းထွဋ်က ဘာမှ
မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်၏။ တင်မာလွင်က ထားသစ္စာနှင့် အော
င်သွယ်ကိစ္စကို တက်ကြွစွာ ပါဝင်နေ၍ အနည်းငယ် အံ့သြသွား၏။

တင်မာလွင်ဟူသော မိန်းကလေးနှင့် တစ်နှစ်နီးပါးချစ်သူ ဖြစ်ရသဖြ
င့် သူမအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသည် ။

တင်မာလွင်သည် သူမအကျိုးရှိမည့်သူသာ ပေါင်းသည် ။ သူမအတွ
က် အကျိုးမရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ အချိန်ကုန်ခံ လေကုန်ခံ၍ မဆက်ဆံခဲ့
ပေ။ သူမအကျိုးလိုလျှင်တော့လွန်စွာဖော်ရွေ၍ သဘောကောင်းသူပင်
ဖြစ်၏။

ယခု ... သူမ သဘောကောင်းနေပြန်သည် ။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု
သံသယ ဖြစ်သွားမိ၏။

‘ဒီလိုလုပ်လေ ... ကိုထွဋ်ဆီက ဓာတ်ပုံတွေရရင် လွင်နဲ့ ကိုဝင်းနဲ့
သွားကြတာပေါ့ ... ကိုထွဋ်မအားလို့ လွင်တို့ လာပို့ပေးသလိုလိုပေါ့ ...
နော် မကောင်းဘူးလား’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

အာကာက ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံလိုက်၏။ ရဲလင်းထွဋ်ကမူ သ
က်ကိုဝင်း၏ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားလာသောအမူအရာကိုကြည့်ကာ ...

‘ကောင်းပါတယ်၊ ထားသစ္စာရဲ့ သဘောထား ကိုလည်း သိလို့ ရတာ

ပေါ့’

‘တင်မာလွင်ကတော့ ပြောလိုက်တယ် ... ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ့်
ဖာသာ ကိုယ်သွားတဲ့ လေ ... ကိုယ်မသွားရဲဘူး၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် အ
လှည့်ကျ လိုက်ပေးပါကွာ’

‘မလိုက်ပေးဘူးကွာ၊ မင်းဒီလောက်ကြောက်နေရင် ဘယ်လိုနီးစပ်နီ
င်မှာ လဲကွ’

‘အခု အတော်လေးနီးစပ်နေပါပြီကွာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့
ထားသစ္စာအတွက် မကောင်းဘူးလေ၊ မင်းတို့ တစ်ယောက်ယောက်ပါ
တော့ လူအထင်သေးစရာမဖြစ်တော့ဘူးပေါ့’

သက်ကိုဝင်းက အာကုအား တောင်းတောင်း ပန်ပန်နှင့် ပြောလိုက်
သဖြင့် အာကာက အနည်းငယ် စဉ်းစား လိုက်သည်။ ။

‘နေဦးကွ ... ဆက်က သူ့ဆီလှည့်လာဖို့ မှာ ထားသေးတယ် ဘာကိစ္စ
ရှိလို့ လဲ မသိဘူး’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ ... မဆက်ကို နောက်မှ ဝိုင်းပြောပေးပါ့မယ် ... လို
က်ခဲ့ပါဦး’

‘မင်းကလည်း ကွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုံးများ ’

အာကာက မကျေမနပ်နှင့် လိုက်ပါလာ၏။ ထားသစ္စာထံတွင် စွယ်စုံ
ကျမ်းလိုချင်သည် ဟု တင်မာလွင်က ဝယ်ထားခိုင်းသဖြင့် မှာ ထားသော

စွယ်စုံကျမ်းရပြီဟု သက်ကိုဝင်းအား ဖုန်းဆက်သောကြောင့် သက်ကိုဝင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲသဖြင့် သူ့ရုံးခန်းသို့ ဦးစွာရောက်နှင့်နေသော အာကာအား မရမက ခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘မင်းက လက်သည် ကိုချည်းအားကိုးနေလို့ ဖြစ်မလားကွာ’

‘လာစမ်းပါကွာ၊ တော်ကြာ ကိုယ့်မှာ အမှုချိန်းသွားရဦးမှာ မို့ပါ’

ပါးစပ်က ငြင်းဆန်နေသော်လည်း လူကမူ သက်ကိုဝင်း၏ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါ လာလေ၏။

တင်မာလွင်နှင့် ဓာတ်ပုံပေးစဉ်က သည် လောက် ရင်မခုန်ပေ၊ တင်မာလွင်ကသာ ဦးဆောင်စကားပြောသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု တင်မာလွင်လွဲခဲ့သောကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိက ဦးဆောင်ရပေလိမ့်မည်။

‘ဟော ... အစ်ကိုဝင်းပါလား၊ မြန်သားပဲ’

ထားသစ္စာက သက်ကိုဝင်းအား သူမ အစ်ကိုတစ်ယောက်အား ဆက်ဆံသကဲ့သို့ ပြုံးလျက် ဆီးကြိုလိုက်သော်လည်း သက်ကိုဝင်းက အမ်းတမ်းတမ်း။

‘ကိုအာကာလဲ ပါတာကိုး’

‘ဒီကောင်လေ တစ်ယောက်တည်း မလာရဲဘူးတဲ့ ၊ အဲဒါ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ရှေ့နေဆိုတာ တရားရုံးတို့ တရားသူကြီးရှေ့တို့ မှာ လျှောက်လဲချက်တွေ တင်နေရင်လဲ ဒီလိုပဲ ကြောက်နူးတုန်နေရင် ထမင်းငတ်သွားမှာ ပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြောက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘အခု ထားသစ္စာ ဆီလာရမှာ သိပ်ကြောက်နေတယ် ထင်တယ်’

‘ကျွန်မက ကြောက်စရာကောင်းနေလို့ လား’

တမင်သက်သက်ပြောမှန်း ရိပ်မိသဖြင့် ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်နေသော ထားသ
စွာကြောင့် အာကာရင်ထဲမှာ သက်ကိုဝင်းအတွက် အားတက် လာလေ
၏။

‘မသိဘူး ထားသစွာရေ၊ သူက သူ့အလုပ်ကိစ္စမှာ သာ လျှာထွက်တာ၊
အပြင်မှာ တော့ သိပ်ရှက်တတ်တာ၊ အထူးသဖြင့် ထားသစွာဆီလာရ
တာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေတယ်လေ’

‘ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘မလာချင်ရင် ရပါတယ်၊ မလွင်က ကိုဝင်းဆီပဲဖုန်းဆက်ဆိုလို့ ဆက်
လိုက်တာပါ၊ မလွင်အိမ်ကို သွားပို့ပေးလဲ ရပါတယ်’

‘ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

အာကာနှင့် ထားသစွာတို့ ကြားမှာ ရှက်စိတ်၊ ထားသစွာ
အထင်လွဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်များကြောင့် ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ မျက်နှာပျက်
နေရှာသော သက်ကိုဝင်းကိုကြည့်ရင်းက အာကာနှင့် ထားသစွာ ပြီးလို
က်မိသည် ။

‘ဘာမဟုတ်ရမှာ လဲကွ၊ မင်းမသွားချင်လို့ ငါ့ကိုလွှဲနေပြီးတော့များ
အခုမှ ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ’

‘ဟာကွာ’

‘ကဲပါ ကိုအာကာရယ်၊ နောက်ဆိုရင် ထားသစွာ ဖုန်းမဆက်တော့ပါ
ဘူး မလွင်ကိုလဲ ပြောထားလိုက်ပါ့မယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး ထားသစွာရယ်၊ ကျွန်တော် ထားသစွာရဲ့ အရှိန်အဝါ

ကို စိုးရိမ်လို့ ပါဗျာ’

ထားသစ္စာ အထင်လွဲမှာ ကြောက်၍ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သော သက်ကိုဝင်းကြောင့် အာကာနှင့် ထားသစ္စာမှာ မိမိတို့ အစလွန်သွားသည့်အတွက် ပြန်၍ သနားသွားမိသည်။ ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုဝင်းရာ၊ မင်းက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေတဲ့ အတွက် မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ ဟာနေတာကို မင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ ဒေါသဖြစ်လာရင် မင်းအကြောင်းတွေ အကုန်ပြောပြလိုက်မှာ နော်၊ ဒီမှာ ထားသစ္စာကလဲ မင်းစာအုပ်ယူအလာကို စောင့်နေရလို့ ဘာမှ စားဖြစ်ဦးမယ် မထင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ငါတို့ ကို တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပေတော့’

‘အို ... မဟုတ်တာ၊ ထားသစ္စာ မဆာပါဘူး’

‘နေပါ ထားသစ္စာရာ၊ ဒီကောင်ကြီးက ကပ်စေးနည်းတတ်လွန်းလို့ ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက်ဆို တော်ရုံမထွက်ဘူး၊ ထားသစ္စာအတွက်မှ ထွက်မှာ ’

အာကာသည် စီးပွားရေးသမားပီပီ စကားကိုလှည့်ပတ်၍ ခေါ်လာသဖြင့် ထားသစ္စာသည် စားသောက်ဆိုင်သို့ လိုက်လာရသည် အထိ ပါ လာလေ၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ရဲလင်းထွဋ်ကို ရုံးအောက်မှာ တွေ့၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ။

အာကာလှည့်ပတ်ခေါ်လာမှုအတွက်သက်ကိုဝင်းမှာ ကြိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

ထားသစ္စာအဖို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူစိမ်းယောက်ျား သုံးဦးနှင့် မုန့်လိုက်စားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဤကဲ့သို့ လိုက်လာရခြင်းသည် သက်ကိုဝင်း

အား သနားတာနေရာ၊ အာကာ၏ လှည့်ပတ်ခေါ်ဆောင်မှုတို့ ရောကြောင့် မငြင်းသာဘဲ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ မူ မိခင်သိမှာ ကို စိုးကြောက်နေမိ၏။

မိဘမသိအောင် တစ်ခါမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်မလုပ်ဘူး၍ ရင်ခုန်နေမိသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထားသစ္စာပါလာခြင်းကြောင့် အပျော်ဆုံး လူသားများမှာ သူတို့ သူငယ်ချင်း သုံးဦးသာဖြစ်သည်။ ။

‘ထားသစ္စာ ဘာစားမလဲဟင်’

‘ဘာမှ မစားပါဘူး အိမ်ကပဲ စားလာတာ၊ ကိုအာကာ တို့ ကို အားနာလို့ လိုက်လာတာပါ’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ တစ်ခုခုတော့ စားပေါ့’

‘ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ၊ အပြင်အစားအစာနဲ့ လည်း သိပ်မတည့်လို့ ပါ’

‘ဒါဖြင့် ခေါက်ဆွဲကြော် ကြာဇံကြော်တို့ လောက်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

‘အဲဒီလောက်လဲ မစားချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ ထမင်းဘူး ပါတာပဲ၊ ကဲ ... အအေးပဲ ပေးပါတော့’

‘ထားသစ္စာ ဒီကောင်ကြီးကို ညှာနေတာလား’

အာကာက စကားရေလာမြောင်းပေးလုပ်ကာ သက်ကိုဝင်းနားသို့ အတင်းတွန်းပို့နေလေသည်။ ထားသစ္စာက ရှက်ပြီးနှင့် ...

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ တကယ်မစားနိုင်တာပါ၊ ကိုအာကာတို့ ပဲ

စားကြပါ။ ကျွန်မ အအေးသောက်နေမှာ ပါ။ ကိုရဲလင်းထွဋ်ရော ကျွန်မ ကိုယ်စား ကိုဝင်းကို ဝိုင်းညှင်းကြတော့ပေါ့။ ကျွန်မက အစားနည်းတတ် လို့ ပါ’

ထားသစ္စာသည် အလိုက်သင့်ပင်ဖြေကာ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြော လာသောအခါ သက်ကိုဝင်းမှာ အသက်ရှူချောင် လာပြီး ပြုံးတုန့်တုန့်နှင့် လုပ်နေရာမှ အအေးပုလင်း ရောက်လာသောအခါ ထားသစ္စာနားသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးပေးပြီး ...

‘အာလူးကြော် ယူလာခဲ့ကွာ၊ ကိုရဲရော ဘာစားမလဲ’

‘ကိုယ်က လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ရရင် တော်ပါပြီ’

‘အာကာကရော’

‘ကိုယ်ကတော့ ကြာဇံကြော်ပဲဟေ့၊ ပြီးရင်အအေးသောက်မယ်၊ ကဲ ... ကိုဝင်းက ဘာလဲ’

‘လက်ဖက်ရည်ပဲပေါ့’

သက်ကိုဝင်း၏ လွန်စွာ ပျော်မြူးလျက်ရှိသော မျက်နှာလေးမှာ ချုံ့ပြီးပြီး ထားသစ္စာကို မကြာခဏ ခိုးကြည့်မိ၏။ စေ့စေ့ကြည့်လျှင် မ နေတတ်မှာ စိုး၍ မျက်လွှာချထားစဉ် စကားပြောနေစဉ်သာ အမှတ်တမဲ့ ခိုးခိုးကြည့်မိ၏။

‘ထားသစ္စာ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြိုက်ရဲ့ လား’

‘ကြိုက်ပါတယ်၊ ကိုရဲလင်းထွဋ်က သိပ်ရှက်တတ်တာပဲနော်၊ ထားသစ္စာတို့ အစ်ကိုလေး ရိုက်ပေးတာတောင် အဲဒီလောက် မကောင်းဘူး’

သူက ကောင်မလေးတွေပုံကို လိုက်ရိုက်ပေးနေကျပဲ’

အာကာက အဆင်းတွန်းလိုက်သောအခါ ရဲလင်းထွဋ်က အပြုံးမပျက်ပဲ ...

‘ဒါကမွေးရာပါဝါသနာလေ၊ အဲဒီလို လိုက်ရိုက်ရင်းနဲ့ ပဲ တင်မာလွင်နဲ့ တွေ့သွားရတာပဲပေါ့’

‘ဟုတ်လား၊ မလွင်တို့ ညီအစ်မက ဓာတ်ပုံရိုက်တာ သိပ်ဝါသနာပါတာပဲ’

‘ခင်မာသွင်တောင်မှ သူ့ ဓာတ်ပုံကို ပုံကြီးချဲ့ဖို့ ပြောနေပြီ။ ထားသစ္စာကရော ရွေးပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း မရွေးရသေးဘူး၊ မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ရွေးရဦးမယ်၊ ကိုရဲလင်းထွဋ်ကိုပဲ အားကိုးရမှာ ပဲ’

‘ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော့်မှာ ဆိုင်ကောင်းကောင်း ရှိပါတယ်’

အာကာနှင့် ရဲလင်းထွဋ်တို့ ကြောင့် စကားဝိုင်းလေးမှာ စိုပြေ လာလေသည် ။ သက်ကိုဝင်းကတော့ ရွန်းလက်လက် အပြုံးများ နှင့်သာ ထားသစ္စာကို ခိုးကြည့်လိုက်၊ သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်လိုက်နှင့် ရှေ့နေကြီး စကား အ နေလေသည် ။

‘ထားသစ္စာကို ပြောရဦးမယ် ကိုရဲလင်းထွဋ်ဆိုတဲ့ အခေါ်က သိပ်ရှည်နေလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုထွဋ်လို့ ပဲခေါ်လိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်လဲ ခေါ်ရတာမောနေရင် ကိုအာလို့ ပဲခေါ်ပေါ့’

‘အော်’

ထားသစ္စာက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်၏။ သက်ကိုဝင်းရင်ထဲတွင် ဘုရားပွဲလှည့်နေသည် ။ ထားသစ္စာ၏ အပြုံးသည် သူ့အတွက် ခွန်အားပြည့်စေသော အပြုံးများ အားငယ်မှု လွင့်ပျောက်စေသော အပြုံးများ

ပင်ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် မိန်းမသားများ ၏ စိတ်ကိုနားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။

ရဲလင်းထွဋ်အဖို့ တစ်နှစ်နီးပါးချစ်ခဲ့ရသော တင်မာလွင်၏ အကျင့်စရိုက်ကို သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ။ တင်မာလွင်သည် သူမအတွက် အကျိုးရှိမည့်သူကိုသာ ရွေးချယ် ပေါင်းတတ်ပြီး အကျိုးမရှိလျှင် အချိန်ကုန်လေကုန်ခံပြီး မပေါင်းတတ်ပေ။

ထို့အပြင် ရဲလင်းထွဋ်၌ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိသည့်အနက် အာကာကိုသာ ရွေးပေါင်းတတ်ပြီး သက်ကိုဝင်းအား မလွဲသာ၍သာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေ၏။ သက်ကိုဝင်းသည် သူမ၏ စတိုးဆိုင်အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်ပေ။

အာကာနှင့်သာ ဆက်သွယ်၍ အာကာ၏ အသိမိတ်ဆွေ များကြောင့် သူမဆိုင်တွင် တင်ချင်သည့်ပစ္စည်းများကို တင်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

လိုအပ်သည် များကို အာကာအား အပူကပ်ရသည်။ ။ အာကာသည် ချစ်သူရဲလင်းထွဋ်ထက်ပင် သူမအတွက်အသုံးကျသူပင်ဖြစ်ပေသည်။ ။

ထားသစ္စာ၏ မိခင်နှင့် တင်မာလွင်တို့ ၏ စတိုးဆိုင်မှာ အပြိုင်အဆိုင်ပင် ဖြစ်၏။

ယင်းကဲ့သို့ မသိမသာပြိုင်နေစဉ် တင်မာလွင်က သက်ကိုဝင်းနှင့်

ပေါင်းကာ သက်ကိုဝင်းအတွက် ထားသစ္စာကို ဆွယ်ပေးနေသည် ကို ရဲလင်းထွဋ်အံ့သြနေမိ၏။

‘မလွင် ထားသစ္စာအမေက ကိုဝင်းနဲ့ သူ့သမီးကို သဘောတူတာ မဟုတ်ဘူး သိပ်လဲမဆွယ်ပေးနဲ့ ဦး တော်ကြာကိုယ်က တရားခံဖြစ်နေဦးမယ်’

ခင်မာသွင်က သူ့အစ်မကို သတိပေးလိုက်သဖြင့် ရဲလင်းထွဋ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်လွင် တော်ကြာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အသည်းကွဲနေဦးမယ်’

‘ဘာကိစ္စကွဲရမှာ လဲ ထားသစ္စာက ခေတ်မိန်းကလေးပဲ ကိုဝင်းကလဲ ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်ပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ သူ့အမေသဘောမကျရင် ဘာမှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ထားသစ္စာက သမီးလိမ်မာပဲ’

ရဲလင်းထွဋ်စကားကြောင့် တင်မာလွင်က ပခုံးနှစ်ဘက် တွန့်ရင်းက ရဲလင်းထွဋ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

‘ဒါပေမဲ့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ မိန်းမတွေဟာ မိုက်မဲကြဖို့ ဝန်မလေးဘူးလေ အဲဒါရော ကိုထွဋ်သိရဲ့ လား’

ထားသစ္စာအမေက မလွယ်ဘူး ကိုဝင်းကိုသနားလို့ ပါ’

‘သူ့အမေက မွေးတာပေမယ့် သူ့အဖေရဲ့ သဘောလဲရှိသေးတယ်။ ထားသစ္စာရဲ့ သဘောလဲရှိသေးတယ်လေ၊ ထားသစ္စာက ကျောင်းမှာ ထဲက ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့ မှ မတွဲဘူး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း မထိုင်ဘူး၊ အခု ကိုဝင်းကြောင့် ထိုင်တတ်နေပြီပဲ၊ အဲဒါဟာ သူကိုယ်တိုင်က ကိုဝင်းကို သဘောကျနေလို့ ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြ

တာ ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလေ၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့ ကိုထွဋ်တို့ ရဲ သုံးဖော် အတွဲကိုယ်စီနဲ့ ဖြစ်သွားပြီပေါ့’

ရဲလင်းထွဋ် ဘာမျှမပြောသာတော့ပေ။ တင်မာလွင်သည် ထားသစ္စာ ၏ ရုံးသို့ မကြာခဏလာကာ သက်ကိုဝင်းနှင့် ချိန်း၍ အပြင်သို့မကြာခ ဏလွှတ်ပေးသည်။ ။

တင်မာလွင် ဝင်လာသဖြင့် ရဲလင်းထွဋ်နှင့် အာကာတို့ မှာ ဘေးဖယ် ၍ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်နေရ၏။ တင်မာလွင်၌ အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိ နေမှန်း ရဲလင်းထွဋ် ရိပ်မိသော်လည်း ဘာအကြံအစည်မှန်းမသိပေ။

သက်ကိုဝင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ထားသစ္စာသည် မိမိအပေါ်မှာ တိမ်း ညွတ်လျှက် ရှိနေပြီဟု ယုံကြည်ထားသဖြင့် ယခင်ကကဲ့သို့ မဝန့်မရဲမဟု တ်တော့ပဲ သတ္တိအပြည့်နှင့် သွက်လက် လျှက်ရှိနေသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ၌ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကိုပင် အဖော်မခေါ်တော့ပဲ ထားသစ္စာရှိရာ သို့ ရောက်သွားတတ်၏။ သူ၏ အခါတော်ပေး မြှားနတ်မောင် တင်မာ လွင်က ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကာ တစ်ယောက်ထဲ သွားရမည်ဟု မှာ ထား သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အခြေအနေအားလုံးကိုတော့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် အား မချွင်းမချန် အစီရင်ခံလေ့ရှိသည်။ ။

‘ထားသစ္စာက တင်မာလွင်ကို သိပ်ယုံကြည်တာပဲ၊ တင်မာလွင် ပြော စကားကို အကုန်ခေါင်းညိတ်နေတယ်၊ တင်မာလွင်ကလဲ ငါနဲ့ ထားသစ္စာကို အတင်းအောင်သွယ်ပေးနေတယ်၊ အဲဒါကို ငါသိပ်အံ့ဩတာပဲ၊ ခါ တိုင်း တင်မာလွင်က သိပ်အရေးလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ’

ရိုးသားသော သက်ကိုဝင်းသည် တင်မာလွင်၏ အပြုအမူအတွက်ကို အမှန်တကယ် အံ့ဩလျက်ရှိကြောင်း နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ပြောလျက်ရှိသ

ကဲ့သို့ ရဲလင်းထွဋ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း တင်မာလွင်၏ အပြုအမူအတွက် အတော်ကလေး အံ့ဩနေမိသည်။ ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုဝင်းရာ၊ အဓိကဖြစ်တဲ့ ထားသစ္စာကို မင်းပိုင် ဆိုင်ရဖို့ ပဲ မဟုတ်လားကွ၊ မင်းအနေနဲ့ သံသယကင်းကင်းနဲ့ ဆက်လျှောက်ဖို့ ပဲမဟုတ်လား၊ တင်မာလွင်က မင်းကို ဘာအန္တရာယ်မှ မပြုပါဘူးကွာ စိတ်ချ’

ရဲလင်းထွဋ်က သက်ကိုဝင်း၏ ပန်းကိုပုတ်လျက် ရယ်မောနောက်ပြောင်ပြီး ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။ ။ သက်ကိုဝင်းက ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်ရင်း ...

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တင်မာလွင်ရဲ့ စိတ်ကို အံ့ဩလွန်းလို့ ပါ’

မိန်းမတို့ ရဲ့ စိတ်က ဆောင်းလေပမာညီလေ’

‘ဟာ ... ပေသီးကလည်း ကဗျာဆန်နေလိုက်တာ’

တစ်ခါတစ်ရံ အာကာအား စီးပွားရေးတွက် တွက်လွန်း၍ သူ့ချစ်သူ ... ခင်ဆက်ခိုင်က ကိုပေသီးဟု ချစ်စနိုး ခေါ်သည် ကို သူတို့ ကလည်း နောက်ပြောင်၍ စကြသည်။ ။

‘ထားသစ္စာက မင်းအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ’

သက်ကိုဝင်း တွေဝေသွားသည်။ ။ ထို့နောက် သက်ပြင်း တိုးတိုးချကာ ...

‘ရိုးရိုးပဲလို့ ထင်တာပဲ၊ ကိုယ်ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ခင်မင်မှု လေးပျက်သွားမှာ စိုးတယ်’

‘မင်းကလဲကွာ၊ တင်မာလွင်က အောင်သွယ်ဆို’

‘မသိဘူး၊ တင်မာလွင်က စရင်တော့ မျက်နှာလေး ရဲပြီး ရှက်သွားတာပဲ’

‘ဟာ ... အဲဒါပွိုင့်ပဲကွ၊ ချစ်ခြင်းအစ ရှက်ခြင်းကတဲ့ ကွ’

အာကာက အားပါးတရ ပြောလိုက်သဖြင့် သက်ကိုဝင်းသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာဟန်ဖြင့် မျက်လုံးလေး တလဲ့လဲ့ တောက်ပသွားလေသည်။ ။

ရဲလင်းထွဋ်က သက်ပြင်းတိုးတိုးချကာ ...

‘မင်း ... လွင့်ကို မကြောက်ပါနဲ့ ကိုဝင်းရာ၊ မင်းနဲ့ ငါက ဟိုးငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်လာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ လွင့်နဲ့ ငါက တစ်နှစ်လောက်ပဲ ချစ်သူဖြစ်သေးတာ၊ မင်းအတွက်နဲ့ ငါလွင့်ကို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ မင်းဘက်မှာ ငါအမြဲ ရှိပါတယ်ကွာ’

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကိုသွေးသောက် ညီအစ်ကိုတွေက အရေးကြုံရင် ချစ်သူတွေကိုတောင် စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ မင်းဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ’

အာကာက အားပါးတရ ဝင်ပြောလိုက်သောအခါ သက်ကိုဝင်းက ပြုံးမဲ့မဲ့လေးလုပ်ကာ ...

‘အဲဒီလောက်ကြီးလဲ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းတို့ က မင်းတို့ ချစ်သူတွေကို စွန့်လွှတ်ရဲပေမယ့် ငါကထားသစ္စာကို မစွန့်လွှတ်ရဲဘူး’

‘ခွေးကောင်’

‘သေပါလား’

ရဲလင်းထွဋ်နှင့် အာကာတို့ က တစ်ယောက်တစ်ချက်စီဝိုင်းကန်ကြသည် ကို ကိုဝင်းက သဘောကျစွာဖြင့် ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးလေး ရယ်မောလို

က်သည် ။

သူ့ရင်ထဲ၌ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ကြီးမားသော ချစ်ချင်းမေတ္တာအတွက် ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးနေမိသည် ။

သူတို့ နှစ်ဦး၏ အပြောကိုအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မိပါသည် ။ ငယ်စဉ်က တည်းက သူ့အပေါ်မှာ အစစအရာရာ ကောင်းလွန်းသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည် ။ သူ့အလှည့်ရောက်လျှင် သူ့သတ္တိရှိနိုင်ပါ့မလားဟု ဇေဓဇဝါ ဖြစ်သွားမိ၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူတို့ ၏ ချစ်သူများ ထက်မိမိကို ပိုချစ်သည် ။

မိမိကရော ... ထားသစ္စာထက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို ပိုချစ်နိုင်ပါ့မလား။

‘ဟေ ... ဘာတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြတာလဲ’

‘ဟင်’

‘ဟင် ... ထားသစ္စာ’

သုံးယောက်သား အံ့အားသင့်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ခင်ဆက်ခိုင် တင်မာလွင်နှင့် ထားသစ္စာတို့ က သူတို့ တိုက်ခန်းဝရှေ့မှာ မားမားကြီး ရပ်လျက် ရှိနေသည် ။

‘အာ ... လာ ... ထားသစ္စာလာ’

‘ထားသစ္စာပါ ပါလာပါလား’

အာကာနှင့် ရဲလင်းထွဋ်က ပြာပြာသလဲ ဆီးကြိုလိုက်သည် ။ ပထမဦးဆုံးလာသော ဧည့်သည် မို့ အရေးတယူဆီကြိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

‘လူပျိုတွေနေတဲ့ နေရာကိုသိရအောင် ဆက်ကိုပါ ချိန်းပြီး ခေါ်လာတာလေ။ ကဲ ... ဘာစားစရာရှိလဲ’

‘ဒီနေ့ တံတွေးသီးနေလို့ ဆက်လာမလားလို့ မျှော်နေတာ’

‘အမယ်လေး ဒီကလဲ သိပါတယ်နော်၊ သူတို့ ဆီလာရင် ဗိုက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်မယ်ဆိုတာသိလို့ ကိုယ့်ရိက္ခာနဲ့ ကိုယ် လာတာပါနော်၊ ဟင်း ... အအေးတော့ တိုက်ပါနော်’

ခင်ဆက်ခိုင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အာကာဘေးနားဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ စားစရာအထုတ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ တင်မာလွင်ကလည်း ရဲလင်းထွဋ်နားသို့ ဝင်ထိုင်ကာ ရဲလင်းထွဋ်ပခုံးကို သူမပခုံးနှင့် တိုက်လိုက်ရင်းက ...

‘ကဲ ... ကိုထွဋ် လွင်တော့ တစ်နေကုန် နေမှာ ပဲနော်၊ ကဲ ထားသစ္စာလဲ နေမှာ ပဲ မဟုတ်လား’

‘မေမေ့ကို ခဏပဲလို့ ပြောထားတာ၊ သိပ်ကြာကြာနေလို့ မရဘူး’

ထားသစ္စာက ဘယ်မှာ ထိုင်ရမှန်း မသိပေ။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဆက်ခိုင်ဘေးနားရှိ တစ်ယောက်ထိုင်ခုံလေးပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ရဲလင်းထွဋ်က လျင်မြန်စွာထရင်း

‘ထားသစ္စာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာထိုင်၊ အားလုံးဟာ မင်းညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလို သဘောထားပေါ့၊ ကဲ နားနေလိုက်ဦး၊ အအေးဖျော်ပေးမယ် ဘာသောက်မလဲ’

‘ထားသစ္စာက ရိုးရိုးရေအေးလေးတစ်ခွက်ပဲ သောက်ချင်ပါတယ်၊ အအေးကို မသောက်တတ်လို့ ပါ’

‘အာ ... ရမယ်’

သက်ကိုဝင်းသည် ထားသစ္စာ ရောက်လာသည့်အတွက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေစဉ် ရဲလင်းထွဋ်က သောက်ရေကိုဖန်ခွက်နှင့် ခပ် လာ၏။

‘ဘာအအေးရှိလဲ ကိုထွဋ်’

‘ဘာလီ ရှိမှာ ပေါ့’

‘ဟင့်အင်း မသောက်ချင်ပါဘူး၊ သံပုရာရည်ချင်ပြီးပြီးလေး သောက် ချင်တယ် လွင်ရော’

‘အင်း ... ကောင်းသားပဲ၊ သံပုရာသီး ရှိတယ်မဟုတ်လား’

‘ရပါတယ် ရေအေးသောက်ရလို့ ဗိုက်ပြည့်သွားပါပြီ’

‘သံပုရာရည်က အမောပြောတာပေါ့၊ ကိုထွဋ်က သံပုရာရည် အဖျော် ကောင်းတယ်၊ ဖျော်ထားလိုက်ပါကွာ၊ ဖြည်းဖြည်းသောက်တာပေါ့’

အာကာဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်ဆက်ခိုင်၏ မျက်စောင်းမှာ ဝဲခနဲ ဝေ့သွား၏။ ‘မယ်ဘော့ကကဲကဲ’ ဟူသော သဘော နှင့် ဖြစ်၏။ သက်ကို ဝင်းက ယခုမှ စကားစရာရသွားပြီ

‘ထားသစ္စာ ဒီမှာ မနက်စာစားပြီးမှ ပြန်ပေါ့၊ အဲလောက်တော့ အချိန် ရပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ခင်မာသွင်နဲ့ ဈေးသွားဝယ်မယ်လို့ ချိန်းထားပါ တယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်လာတာ အပြန်မှာ တစ်ခုခု ဝယ်လိုက်ဦးမှ ဖြစ်မ ယ့်’

သက်ကိုဝင်းနှင့် ထားသစ္စာတို့ ၏ စကားအသွားအလာ ကို ကြည့်

ကာ အာကာ သက်ပြင်းခိုးချမိ၏။

‘ကိုထွဋ်ရေ လွင်က အချိန်ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆိုင်ကအသစ်ဆိုတော့ သိပ်အကြာကြီး ပစ်ထားလို့ မရသေးဘူး၊ မနက်စာ စားပြီးရင် ပြန်မှာ လွင့်ကို လိုက်ပို့ပေးဦးနော်’

တင်မာလွင်က မီးဖိုဘက်သို့ လှမ်းအော်လိုက်၏။ ရဲလင်းထွဋ်ထံမှ ဘာသံမျှထွက်မလာပေ၊ ရဲလင်းထွဋ်က အော်ပြောလျှင် မကြိုက်တတ် သောကြောင့် တမင် ပြန်မပြောခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘နော် ကိုထွဋ်ကြားရဲ့ လား’

တင်မာလွင်က ထပ်မံ၍ လှမ်းအော်လိုက်ပြန်၏။

‘အတော်ပဲ မလွင်ပြန်ရင် ထားသစ္စာပါ တစ်ခါတည်းပြန်ရမယ်’

‘ကိစ္စမရှိဘူး ၊ထားသစ္စာကို လိုက်ပို့ပေးမယ့် သူ ရှိနေသားပဲ တို့ နဲ့ လာမရောနဲ့ လေ’

ထားသစ္စာမျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွား၏။ အာကာနှင့် သက်ကို မင်းတို့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည် ၊ ရှေ့နေပီပီ ထားသစ္စာ အရှက်ပြေစေရန် စ ကားကို လျင်မြန်စွာ ရောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီမမတွေက ခြေရှည်လွန်းလို့ သူတို့ ကို လိုက်ပို့ဖို့ ခွဲတ မ်းချရတယ်၊ ဒီနေ့အားလုံး အားနေလို့ ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ခွဲတမ်းနဲ့ လိုက် ပို့ရတာလေ’

‘ခွဲတမ်းနဲ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုခွဲတမ်းခွဲကြတာလဲ အံ့ဩစရာပဲ’

‘ဒီလိုလေ ထားသစ္စာရဲ့ မလွင်က စီးပွားရေးစလုပ်တယ် စတိုးဆိုင်စ ဖွင့်တယ်ဆိုတော့လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို အာကာက ပေးနိုင်တယ်၊ သူ

က စီးပွားရေးလောကမှာ အသိအကျွမ်း ပေါတာကိုး၊ ဒါကြောင့် မလွင် ကိစ္စဆိုရင် ကိုအာကာနဲ့ ပဲ သွားဖြစ်တာများ တယ်၊ မခင်ဆက်ကျတော့ စာအုပ်ဝယ်တာတို့ စာမူပို့တာတို့ အသွားများ တော့ တစ်ခါတလေ ကိုထွဋ်ကလိုက်ပို့ပေးပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ က ပိုပြီးလမ်းကြိုလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ပဲ အသွားများ တယ်လေ၊ ကဲ ထားသစ္စာကရော ဘာကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက် စရာ ရှိလဲ’

‘မရှိပါဘူး မေမေ့ကို ညာပြောခဲ့တာလေ၊ ဈေးဝယ်ထွက်မယ်လို့ အပြန်ဈေးဝင်ဝယ်ရုံပါပဲ’

‘အဲဒါဆိုရင် မလွင်တို့ စတိုးဆိုင်မှာ လိုတာ အကုန်ဝယ်လိုက်ပေါ့ ပြီးတော့ သိပ်မရှာရတော့ဘူး’

‘ဟုတ်သားပဲနော် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့၊ ဒီလိုဆိုတော့ ရှေ့နေကြီးက အကြံသိပ်ကောင်းတာပါပဲလား’

‘အို ...စိတ်ချ ရှေ့လျှောက်အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ အများကြီး ထွက်ဦးမှာ ’

ခင်ဆက်ခိုင်က မျက်နှာလေး မဲ့ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် သက်ကိုဝင်းက ရှက်ရှက်နှင့်ရယ်လိုက်၏။

ထိုနေ့သည် သူ့အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့ပင် ဖြစ်ပေသည် ။ ထားသစ္စာ သူ့ထံရောက်လာခြင်းသည် သူ့အတွက် အပျော်ဆုံးသော အချိန်ပင် ဖြစ်၏။

ဘဝတစ်သက်တာတွင် မိန်းမတစ်ယောက်အား စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့မိပြီ၊ ထိုမိန်းမ၏ လွမ်းမိုးမှုကို ခံနေရလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းတမျှ မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

ခါတိုင်း အလုပ်တာဝန်များ အပေါ်၌ သာ စိတ်ရောက်ပြီး တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကိုသာ အလေးထားခဲ့သော သက်ကိုဝင်းသည် ထားသစ္စာကို ချစ်မိသည့်အချိန်မှ စ၍ အရာရာကို မေ့ထားမိ၍ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြိမ်းမောင်းဆူပူခဲ့သည်။ ။

‘အလုပ်နဲ့ လူမှုရေးကို မရောထွေးနဲ့ ၊ မောင်မင်းက အခုမှ နာမည်တက်ခါစရှိသေးတယ် မိန်းမယူတာက မြန်တယ်ကွ မင်းအလုပ်မှာ အောင်မြင်ပြီး နာမည်ကြီးဖို့ က နှေးတယ်ကွ’

သက်ကိုဝင်းက သူ့ဆရာဆူသမျှကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထံရင်ဖွင့်ပြီး

‘အခုလဲ မော်လမြိုင်သွားရဦးမယ်၊ ဆရာက သူ့အမှုသည် ရဲ့ အမွေဆိုင်အိမ်ကို သွားကြည့်ခိုင်းတယ်ကွ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ကြာမယ်၊ ကိုယ်က စနေ တနင်္ဂနွေမှ သွားချင်တာ ဆရာက ကြားရက်ကို လွှတ်နေတယ်ကွ’

‘သွားပေါ့ကွာ’

အာကုစကားကြောင့် သက်ကိုဝင်း တွေဝေသွားသည် ။ ထားသစ္စာကို သူမခွဲချင်၊ နေ့စဉ်မြင်တွေ့ချင်နေ၏။ ရုံးပိတ်ရက်နှစ်ရက်ကိုပင် မရှိစေချင်လောက်အောင် အဖြစ်သည်းနေသည်။ ။

‘ဟာ ... ဒီလို လုပ်ပါလားကွ၊ မင်းသွားနေတုန်း ထားသစ္စာကို စဉ်းစားခိုင်းလိုက်ပါလား၊ မသွားခင်ရည်းစားစကားပြောသွားလေ’

ရဲလင်းထွဋ် စကားကြောင့် သက်ကိုဝင်းရင်ထဲ ဒိန်းကနဲ မြည်ဟီးသွား၏။

‘ဟုတ်တယ် ထားသစ္စာ မင်းအပေါ်မှာ အတော်လေးကြွနေပြီကွ’

အာကာက ထပ်မံတိုက်တွန်းလိုက်သော်လည်း သက်ကိုဝင်းက တက်ကြွမှုမရှိဘဲ၊ ငေးငိုင်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ။

‘မျက်နှာချင်းဆိုင် မပြောရဲရင် ဖုန်းနဲ့ ပြောပါလားကွ’

‘အေးလေကွာ၊ မင်း ဒီလိုမှ ဖွင့်မပြောရဲရင် ဘယ်တော့မှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ကွ’

အာကာနှင့် ရဲလင်းထွဋ်က တိုက်တွန်းနေသော်လည်း သက်ကိုဝင်းမှာ သက်ပြင်း အခါခါချရင်းက ...

‘ငါလဲ ဖွင့်ပြောမလို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားမိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုဖွင့်ပြော လိုက်ရင် ငါ့မှာ အပြစ်မကင်းဘူးလို့ ယူဆမိတယ်’

‘ဘာလို့ လဲကွ’

နှစ်ယောက်စလုံး သံပြိုင် ...

‘ဘာဆိုလို့ ’

အော်လိုက်မိလေသည်။ ။

‘ဒီလိုလေကွာ၊ သူက ကလေးလို သိပ်အပြစ်ကင်းတာ၊ မိဘနဲ့ အစ်ကိုမောင်တွေကြားမှာ ဖြူဖြူစင်စင်လေး နေလာတာကို ငါက အချစ်ဆိုတဲ့ ရွံ့နွံထဲကို ဆွဲနှစ်သလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့ ပါကွာ’

‘အာ ... အဲဒါဆိုလဲ ကြိုက်မနေနဲ့ တော့ကွာ၊ အမွေစားအမွေခံ မွေးစားသမီး လုပ်လိုက်ပါလား’

ရဲလင်းထွဋ်က စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောချလိုက်သောအခါ အာကာက ပြုံးရီလိုက်မိသော်လည်း သက်ကိုဝင်းက မပြုံးနိုင်ဘဲ ငေးငိုင်လျက် ...

‘သူ့ဘဝလေးက အေးချမ်းပြီး မိဘအရိပ်မှာ လုံခြုံနွေးထွေးနေတယ် ကွာ၊ ငါ့ဘဝက ခရောင်းလမ်းနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရတာ ပူလောင်လှပါတယ်ကွာ၊ ငါ့လုပ်စာနဲ့ သူ့ကို ဝမ်းဝအောင် ငါ မကျွေးနိုင်မှာ စိုးတယ်’

နောက်ဆုံးတော့ သက်ကိုဝင်း၏ အားငယ်မှု စကားသံများ နှင့်သာ အဆုံးသတ်လိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးလုံး စိတ်မရှည်တော့ပေ။

‘ဒါဆိုလဲ မင်းမိန်းမ မယူတော့နဲ့ ကွာ၊ တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးပဲ လုပ်လိုက်တော့ပေါ့’

‘အဲဒါဆိုလဲ ထားသစ္စာကို ငါတို့ ပဲကြိုက်လိုက်တော့မယ် ကိုထွဋ်ရေ မကောင်းဘူးလား၊ မင်းလို ဦးနှောက်စားတဲ့ လူမျိုးကို စာတွေရေးပြီး စိတ်ကူးယဉ် လွန်းတဲ့ ဆရာမဆက်နဲ့ ပဲ ပေးစားလိုက်တော့မယ်’

‘ငါ ဆက်ကြီးနဲ့ တိုင်ပြောမှာ နော်’

‘ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ကိုထွဋ်ရေနဂိုကတည်းက တို့ သုံးယောက်လုံးကို ထားသစ္စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမျက်စိနှောက်တယ်လို့ ပြောင်ဖွင့်ပြောထားတာကွ။ တို့ တွေသုံးယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ စားစားသွားသွား ထားသစ္စာပဲ ရှိတယ်လို့ အပြစ်တင်ခံနေတာကွ’

‘နို့ ဟုတ်ဘူးလား’

ရဲလင်းထွဋ်နှင့် အာကာတို့ က ပြောပြီး ရယ်မောလိုက်ကြသည် ။

‘ဟုတ်တယ် ကိုထွဋ်၊ မခင်ဆက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ သိရပေမယ့် မလွင်က မပွင့်လင်းဘူးနော်၊ သူ့စကား အသွားအလာထဲမှာ တစ်ခါတလေ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်ပေါ်နေတယ် သိလား၊ ထားသစ္စာနဲ့ ကိုဝင်းနဲ့ မြန်မြန်လက်ထပ်မှ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို စိတ်ချရမှာ တဲ့ လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့ မြန်မြန် အောင်သွယ်နေတာလား မသိဘူး’

‘ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ ... မင်းအစွမ်းအစနဲ့ မြန်မြန်ဖွင့်ပြောကွာ၊
မပြောရင် တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူတွေ အထင်လွဲ နိုင်တယ်ကွ’

သက်ကိုဝင်းသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်းက ဆုံးဖြတ်ချက်
ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချ လိုက်လေ၏။
